

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

**Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΑΣ**

Δελ.
2

Αριθ
7

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Καθώς ο ήχος αυτός έσβησε μακριά μέσα στα δάση, ο Ρόμπ γύρισε γοργά κι έτρεξε και κλείδωσε την πόρτα του γραφείου. Άκόμα και σ' αυτή τη στιγμή δεν ξεχνούσε την υποχρέωση που είχε αναλάβει απέναντι του Μπόντ.

— Το «πράγμα» τράβηξε προς το μέρος της «Πόλις των Φαντασμάτων», είπε έπειτα. Πρέπει να ανακαλύψουμε τι ήταν.

— Όχι! φώναξε ο Στάν σχεδόν ύστερικά. Είναι κάτι διαβολικό! Έλατε παιδιά! Πόμε σπιτί!

— Στάν! Δεν είσαι μωρό! Τι είν' αυτά; είπε ο Μάξ.

— Ο Στάν τον κοίταξε καλά - καλά στα μάτια κι έπειτα φάνηκε πιό ησυχος!

— Ήταν κάτι τρομακτικό, είπε ο Ρόμπ. Όμως νομίζω πως δεν ήταν αληθινό. Θα είναι κανένα σκιάχτρο, όπως η κούκλα του Κινέζου μέσα στη λίμνη.

— Ναι! είπε ο Μάξ. Κάτι τέτοιο θα είναι. Και τώρα, εμπρός για το τεσσαρακοστό πρώτο σπίτι της «Πόλις των Φαντασμάτων», εμπρός για το Φάντασμα 41.

— Όστε πιστεύεις πως μέτρησα σωστά; ρώτησε ο Στάν.

— Ναι, Στάν. Είμαι σίγουρος τώρα γι' αυτό. Όταν έφτασαν στους πλακόστρωτους δρόμους της Πόλις των Φαντασμάτων, σταμάτησαν για μια στιγμή και κύτταξαν τ' σκοτεινά σπίτια, που έμοιαζαν με μπλοκάκια από σκιές μέσα στο γκριζό φως της νύχτας.

— Το τεσσαρακοστό πρώτο σπίτι, άκουσε ο Τζοκ το Μάξ να ψιθυρίζει. Ποιά απ' όλα να είναι;

Πλησίασαν στο σπίτι με το σκονίσι των ρούχων. Όλοι τους ήταν συγκινημένοι. Βρίσκονταν άσπασε κοντά στη λύσι του αλλόκοτου και τρομακτικού αινίγματος:

Ξαφνικά ο Στάν ψιθύρισε με δέος:

—Νά το! είναι ένα σπίτι εκεί, που δεν ήταν πριν!

Όλα τα παιδιά πήγαν άργα και δισταχτικά προς το σπίτι αυτό που εξαφανιζόταν και φανεωνόταν με τόπο μυστηριώδη. Έμοιαζε έρημο, όπως όλα τ' άλλα σπίτια, με τ' ανοίγματα του χωρίς παραθυροφύλλα. Ο Μάξ άναψε τότε το φανάρι του κι έριξε τη δέση των ακτίνων πάνω στους τοίχους του σπιτιού. Δοκίμασαν μία δεύτερη έκπληξη. Το σπίτι αυτό δεν είχε καθόλου ανοίγματα στη θέσι των παραθύρων. Τα ανοίγματα, που είχαν νούσει πως είδαν ήταν ζωγραφισμένα πάνω στους τοίχους του!

— Είναι το τεσσαρακοστό πρώτο σπίτι, είπε ο Μάξ με φωνή, που έτρεμε από συγκίνηση. Το Φάντασμα 41!

Έκοναν γεμάτοι περιέργεια και ταραχή, το γύρο του αλλόκοτου σπιτιού. Απ' όλες τις μεριές του, ήταν το ίδιο. Τα ίδια σκοτεινά ανοίγματα ζωγραφισμένα πάνω στους τοίχους. Μόνο στην πρόσψι του υπήρχε κάτι σαν προεξοχή, σαν τεοάστιο μαεζιλάρι. Καθώς ο Τζοκ τ' άγγιζε το πράγμα αυτό έβγαλε ένα ήχο κι αναδιπλώθηκε αφήνοντας ένα πέλασμα ανοιχτό.

Ο Μάξ ώρμησε άμέσως μέσα. Οι άλλοι τον άκολουθησαν. Άνοιξαν μία δεύτερη πόρτα που βόηκαν μπρσστά τους και μπήκαν σ' ένα δωμά-

τιο. Ένας ηλεκτρικός γλόμπος ήταν άναμμενος στο ταβάνι. Δεν υπήρχε κανείς εκεί μέσα.

— Τς! Τς! Τς! έκανε ο Ρόμπ. Πιστεύεις να είναι αυτό το εργαστήριό τους, Μάξ;

— Δεν πιστεύω, άπάντησε ο Μάξ, αλλά ξερω πως αυτό είναι το εργαστήριό τους.

Το δωμάτιο ήταν μικρό, μα ήταν έπιπλωμένο έτσι, που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί συγχρόνως σαν ύπνοδωμάτιο, τραπεζαρία και εργαστήριο. Στο κέντρο ήταν ένα τραπέζι εργασίας με διάφορα μηχανήματα. Στη γωνιά ήταν ένα κρεβάτι. Πιό πέρα ένα ψυγείο και δυο ντουλάπια. Ο Μάξ άνοιξε το ψυγείο και είδε εκεί μέσα γάλα φρούτα και μερικά σκεπασμένα πιάτα. Το ένα ντουλάπι ήταν γεμάτο ρούχα και τ' άλλο γεμάτο κονσερβές.

Ξαφνικά, άκουσαν πίσω τους ένα ξερό ήχο. Μ' ένα πήδημα ο Μάξ δρέθηκε κοντά στην πόρτα. Ήταν κλεισμένη και κλειδωμένη! Κάποιος την είχε κλειδώσει απ' έξω.

Τότε ο Στάν έχασε έντελως την ψυχραιμία του. Έπεσε πάνω στην πόρτα κι άρχισε να τη χτυπά μανιασμένα.

— Άφιστε με να δω. Άνοιξτε την πόρτα. Πρέπει να... να... δω....

Και του Ρόμπ το πρόσωπο ήταν κάτασπρο, μα κοίταξε με δυσαρέσκεια και σχεδόν με περιφρόνησι τον Στάν. Ο Μάξ του είπε για να τον ήσυχάσει.

— Μην κάνεις έτσι Στάν. Την πάθαμε να κυκλοφορεί. Νομίζω πως ο άνθρωπος, που βρισκόταν εδώ μέσα, είχε φύγει μαζί με το ζωο το «πράγμα».

— Μα πως θα βγούμε τώρα; ρώτησε ο Στάν.

— Ίσως, Στάν, να μη μπορούσαμε να βγούμε... για ένα διάστημα, άπάντησε ο Μάξ.

Και τότε συνέβη ένα ακόμα αλλόκοτο πράγμα. Ένα είδος ρίγους διέτρεξε ολόκληρο το σπιτάκι.

Έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλο και αναγκάστηκαν να πισταούν από κάπου για να μην κυλήσουν καταγής. Ολόκληρο το σπίτι λιχνιζόταν τώρα κι έτρεμε σφοδρά. Ο Τζοκ σκέφτηκε πως κάποιος θα προσπαθούσε να τους σκοτώσει με τον τρόπο αυτό.

— Ω! φώναξε ο Ρόμπ. Λέτε να είναι το τέλος μας αυτό;...

Τα τραντάγματα έπαψαν όμως και τ' διαδέχτηκε μία άργη ρυθμική κίνηση κάτι σαν παλμός, που έκανε τους τοίχους, το πάτωμα, τ' έπιπλα και τ' παιδιά να σιγοτρέμουν. Ο Τζοκ πλημμύρισε από τρόμο. Ο νους του πήγε σε άστυνομικά μυθιστορήματα, που είχε διαβάσει. Μήπως το ταβάνι πρόκειται να χαμηλώσει και να τους συμπιέσει πάνω στο πάτωμα;

Το φως έσβησε άπτομα, κάνοντας τα πράγματα χειρότερα. Η φωνή του Μάξ άκούστηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Ολόκληρο το σπίτι κινείται, φεύγει!

Πραγματικά κάτι παρόμοιο αισθανόταν και τ' άλλα παιδιά. Ήταν σαν να βρίσκονταν μέσα σ' ένα σκοτεινό μεγάλο αυτοκίνητο, που έφευγε άργα μέσ' στο διάστημα. Οι στιγμές τους φαίνονταν μέρες ολόκληρες.

— Τουλάχιστον έχουμε άέρα, είπε πάλι ο Μάξ.

Ένα εύχάριστο δροσερό ρεύμα άέρα τους έρχονταν από κάποιο άνοιγμα πάνω στο ταβάνι. Και τότε ο Τζοκ ένοιωσε άρώματα λουλουδιών να του γαργαλούν τη μύτη.

— Μάξ! Ρόμπ! Στάν! Πηγαίνουμε πέστε στους... Βυθρόλακους!

Θά... θά ήθελα να ήμουν... σπιτί!

Άκούστηκε τότε ένας ήχος, σαν να είχε κλείσει κάποιο άνοιγμα στο ταβάνι. Ένας σπασμός τους έκανε να άνασκιρτήσουν. Ολόκληρο το σπίτι τινάζοταν και ζυγίζοταν σαν θηρίο που έτοιμάζεται να κάνει το τελειωτικό πήδημα πάνω στη λεία του. Ξαφνικά έγειρε προς τα εμπρός, στέλνοντας όλα τα παιδιά! το ένα πάνω στο άλλο, στον ένα τοίχο του.

— Μάξ! Μάξ! Το σπίτι πήγε πολυ κοντά εις την όχθη και γλύστρησε! Πέφτουμε στη λίμνη!

Άκουγαν το νερό να πλαταγίζει πάνω στην

Ὁ «χορός τῶν φιδιῶν»

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ μάγος τῆς Ζούγκλος Χαροὺν εἶχε ὑποσχεθῆ στοὺς Ροῦγκοὺς νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς ὑπόγειας σπηλιάς τοῦ Χουρουμπούν. Νὰ φτειάξῃ μεγάλο μισθοφορικὸ στρατό. Νὰ γκρεμίσῃ ἀπὸ τὸ θρόνο τοῦ τὸν Ταρζάν.

Καὶ νὰ γίνῃ αὐτός, ὁ Ροῦγκο, ὁ μοναδικὸς ἄρχοντας τῆς ἀπέραντης, παρθένας κι' ἄγριας ἀφρικανικῆς Ζούγκλας.

Ὅμως ὄλ' αὐτὰ ὁ Χαροὺν θὰ τᾶκανε μ' ἓναν ὄρο: ὅτι μονάχα τρεῖς ἡμέρες ὁ Ροῦγκο θάμενε στὸ θρόνο. Τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης θὰ ἔστειλε τὸν «συνεταῖρο» του, τὸν Διάβολο, νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ψυχὴ.

Ὁ κακοῦργος ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα δέχτηκε τὸν ὄρο τοῦ Μάγου. Γιατί, καταχθόνιος καθὼς ἦταν, σκέφτηκε:

«Δὲν θαρῶσαι: Πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας θὰ ρθῶ νὰ κάνω κομμάτια αὐτὸν σκελετωμένο παλιόγερο. Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ στείλῃ τὸ συνεταῖρο του νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου!»

Μὰ ὁ μάγος Χαροὺν ἔχει τὴ δύναμι νὰ διαβάξῃ στὶς ψυχὲς καὶ στὶς καρδιὲς τῶν

ἀνθρώπων. Ἔτσι ἄκουσε αὐτὸ τὸν ἐγκληματικὸ συλλογισμό τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἤρθε γοητιστὸς νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια καὶ προστασία του.

Ὅμως ὄχι μόνο δὲν τοῦ εἶπε τίποτα, μὰ ἀμέσως ἄρχισε νὰ πραγματοποιῆ καὶ τὶς ὑποσχέσεις του. Πρῶτα — πρῶτα τοῦ ἀπεκάλυψε τὸν μυστικὸ δρόμο ποῦ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ κάτω στὴν ὑπόγεια σήραγγα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κρύπτη τοῦ ἀρχαίου θησαυροῦ.

Ὁ Ροῦγκο δειλὸς κι' ἀνανδρὸς καθὼς εἶναι — ἔπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι — φοβάται νὰ κατέβῃ μονάχος στὴν «Καταπακτὴ τοῦ Θανάτου». Ἔτσι καταφέρνει τὸν γενναῖο κι' ἀτρόμητο Ζαντόβ νὰ γίνῃ συνεταῖρος του σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Καὶ ὁ καθένας τοὺς νὰ πάρῃ, σὰν μερίδιό του, τὸ μισὸ θησαυρὸ.

Οἱ δύο ἄνδρες κατέβηκαν στὴν ὑπόγεια σήραγγα. Καὶ ἀκολουθώντας τὶς ὁδηγίες ποῦ ὁ Μάγος εἶχε δώσει στὸ Ροῦγκο κατέφεραν ν' ἀνακαλύψουν τὸ βαρεῖα ἀμπαρωμένο ἀνοιγμα τῆς κρύπτης τοῦ θησαυροῦ.

Ὁ «Ἕλληνας», ποῦ διαθέτει ἀφάνταστὴ δύναμι, καταφέρνει, ὕστερ' ἀπὸ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, νὰ ξεθεμελιώσῃ καὶ νὰ ρίξῃ τὴν ἀμπάρα τῆς σπηλιάς.

Ἔτσι τώρα ὁ ἀμύθητος θησαυρὸς ἀπὸ τὰ πολύχρωμα πετράδια καὶ τ' ἀστραφτερὸ χρυσάφι, εἶναι στὴ διάθεσί τους.

Ὅμως ὁ πλεονέκτης Ροῦγκο κτυπᾷ

τὴν τελευταία στιγμή τὸν Ζαντόβ, ὕπουλα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ μὲ τὸν ὑποκόπανο τῆς καραμπίνας του. Καί προχωρεῖ στὴν κρύπτη, μόνος τώρα, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ὀλόκληρο τὸ θησαυρὸ.

Μὰ δυστυχῶς γι' αὐτὸν φοβερὲς καὶ τρομερὲς περιπέτειες τὸν περιμέναν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς (*).

Τέλος ἐμφανίζεται ἐκεῖ καὶ κάποια μυστηριώδης μαύρη βασίλισσα, ἡ Βούρκα — Λάγκα, πού μὲ τοὺς ἀγριούς ἀραπάδες τῆς τὸν φέρνει στὴν περιοχὴ τοῦ παλατιοῦ τῆς. Ἐκεῖ θὰ τὸν θανατώσῃ σὲ μιὰ τελετὴ πού λέγεται ὁ «Χορὸς τῶν φιδιῶν».

Τὴ στιγμή ὅμως πού οἱ φαρμακερὲς κόμπρες τῆς εἶναι ἔτοιμες νὰ δαγκώσουν τὸν Ροῦγκο, ὁ μάγος Χαρούν, πού παρευρίσκεται στὴν τελετὴ, σώζει τὸν μελλοθάνατο. Γιατὶ δηλώνει ψέματα στὴ βασίλισσα πῶς ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας δὲν θέλει νὰ θανατωθῇ μὲ δαγκώματα φιδιῶν ὁ κακὸς αὐτὸς λευκός. Ἄλλὰ νὰ τὸν πάρῃ αὐτὸς — ὁ Μάγος — στὴ σπηλιά του. Κι' ἐκεῖ νὰ τοῦ χάρισῃ ἕναν ἀργό, πονεμένο καὶ μαρτυρικὸ θάνατο!

Ἡ Βούρκα — Λάγκα ὑποκλίνεται ὑποτακτικὰ μπροστὰ στὸ θέλημα τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Καὶ ὁ Χαρούν παίρνει τὸ Ροῦγκο στὴ σπηλιά του.

Ἐκεῖ τοῦ λέει:

Οἱ τέσσερες γορίλλες τοῦ Μάγου

— ΛΙΓΟ ΕΛΕΙΨΕ ΝΑ χάσῃς τὴ ζωὴ σου γιατί φέρθηκες ἀνόητα. Ἀντὶ νὰ πᾶς μόνος στὴ σπηλιά τοῦ θησαυροῦ, ὅπως σοῦ εἶχα πῆ, πῆρες

μαζί σου κι' ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο...

— Σ' εὐχαριστῶ πού μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή!, λέει μὲ ὑποκριτικὴ εὐγνωμοσύνη ὁ Ροῦγκο, θέλοντας ν' ἀλλάξῃ κουβέντα.

Ὁ Μάγος τοῦ ἀποκρίνεται.

— Αὐτὸ τὸ ἔκανα γιατί σοῦ ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ γίνῃς ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἄλλὰ νὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας θά...

— Ναί, ναί!, κάνει ὁ καταχθόνιος νέος. Φτάνει νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄραίο αὐτὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Κι' ὕστερα στείλει νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ... Θὰ μοῦ κάνῃ μεγάλη χαρὰ νὰ πεθάνω πάνω στὸ θρόνο τῆς ἀγαπημένης μου Ζούγκλας!

Ἐνῶ, ταυτόχρονα μὲ αὐτὰ πού λένε τὰ χεῖλια του, συλλογιέται:

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ἀρ. 6 πού ἔχει τὸν τίτλο : «Ἡ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΜΑΓΟΥ».

«Ἐνοια σου, παλιόγερε καὶ ἀπὸ μένα θὰ τῶβρης! Μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια θὰ πνίξω τὸν κοκκαλιάρικο λαίμῳ σου!».

Ὁ Χαρούν, πάρ' ὅλο πού ἀκούει τοὺς συλλογισμοὺς του, δὲν λέει τίποτα. Ἀντίθετα τοῦ δίνει πάλι καινούργιες ὁδηγίες πῶς νὰ ξανακατέβῃ στὴν ὑπόγεια σπηλιά πού βρίσκεται ὁ θησαυρὸς. Καὶ μὲ τὶς μαγικὲς του δυνάμεις καλεῖ τέσσερις γιγαντώσους γορίλλες. Κρεμάει στὶς ράχες τοὺς μεγάλους τομαρένιους σάκκου. Καὶ ἐξηγεῖ στὸν Ροῦγκο:

— Θὰ μπορούσα νὰ σοῦ δώσω μαύρους ἰθαγενεῖς γιὰ νὰ κατέβουν μαζί σου στὴν κρύπτη καὶ νὰ κουβαλήσουν τὸ θησαυρὸ στὴ σπηλιά σου. Ὅμως σὲ ἄνθρώπους δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς ἕνα τόσο μεγάλο μυστικὸ. Σίγουρα θὰ τὸ μαρτυρήσουν. Καὶ ὅλοι στὴ Ζούγκλα θὰ μάθουν πῶς ἐσὺ ἔκλεψες τὸν ἱερὸ θησαυρὸ τοῦ νεκροῦ μάγου Χουρουμπούν. Γι' αὐτὸ σοῦ δίνω τοὺς γορίλλες. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνθρώπινη λαλιά γιὰ νὰ μιλήσουν. Νὰ προδώσουν τὸ μυστικὸ σου...

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ὁ Ροῦγκο παίρνει τοὺς τέσσερις γορίλλες τοῦ Μάγου. Κατεβαίνει στὴν ὑπόγεια σπήραγα. Φορτώνει τὸ ἀστραφετρὸ χρυσάφι καὶ τὰ λαμπερὰ πετράδια στοὺς μεγάλους τομαρένιους σάκκου πού κρέμονται στὶς ράχες τους. Ξανανεβαίνει στὴ Ζούγκλα. Κι' ὅλοι μαζί, ὕστερ' ἀπὸ κουραστικὴ πορεία, φθάνουν στὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ. Τὴ νομίζει ἄδεια γιατί φαντάζεται, πῶς εἶχε σκοτώσει χθὲς μὲ τὸν ὑποκόπανο τῆς καραμπίνας του τὸν ἀσπονδὸν ἐχθρὸ του.

Τὰ ἄμοιρα ἀνθρωπόμορφα ζῶα εἶναι κατάκοπα καὶ μούσκεμα στὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ βάρος πού σήκωναν.

Ὅμως ὁ Ροῦγκο δὲ νοιώθει καμμιὰ συμπὸνια γι' αὐτὰ. Ξεφορτώνει τοὺς θησαυροὺς στὸ βάθος τῆς σπηλιάς καὶ τὰ διώχνει μὲ θάναυσε κλωτσιές.

Μὰ φεύγοντας οἱ κατάκοποι καὶ ἰδρωμένοι γορίλλες βλέπουν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιάς ἕνα δοχεῖο μὲ νερό. Πλησιάζουν γιὰ νὰ ὄρσίσουν τὰ ξεραμένα χεῖλια τους.

Ὁ Ροῦγκο τοὺς ἐμποδίζει. Καὶ μὲ καινούργιες σπρωξιὲς καὶ κλωτσιὰς τοὺς θγάζει ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς ξένης σπηλιάς.

Τ' ἄμοιρα ζῶα ἀπομακρύνονται μὲ κατεῦθνοι πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Χαρούν.

Ὁ κακὸς νέος μουρμουρίζει:

— Ὅστε στὸ Μάγο πᾶτε «πουλάκια» μου, ἔ; Καὶ σίγουρα ἐκεῖ θὰ τοῦ πῆτε πῶς σὰς χτύπησα. Πῶς δὲν σὰς ἔδωσα νερὸ νὰ ξεδιψάσετε. Καλὰ θὰ κάνω, λοιπὸν, νά...

Καὶ σπκῶνοντας τὴ θαρειαὶ καραμπίνα

σκοπεύει τόν πρώτον άριστερά άπ' αούτους. Τραβάει τή σκανδάλη του. Τόν σωριάζει κάτω νεκρό. Άμέσως σημαδεύει τόν δεύτερο. Τόν σκοτώνει κι' αυτόν. Καί με άστραπιαία ταχύτητα πυροβολεί και τούς άλλους δυό. Κανέναν άπό τούς τέσσερις γορίλλες πού του είχαν κουβαλήσει τό θησαυρό, δέν αφήνει ζωντανό. Ή κακιά ψυχή του νοιώθει άφάνταστη ήδονή κάθε φορά πού χαρίζει τό θάνατο.

— Τώρα είμαι ήσυχος!, μουρμουρίζει ικανοποιημένος. Ούτε άνθρωπος, ούτε ζωό ξερεί πώς έγω άρπαξα τό θησαυρό. Ό μάγος Χαρούν μονάχα τό ξερεί. Μά κι' αούτουνοο λίγες είναι οι μέρες του. Μόλις γίνω άρχοντας τής Ζούγκλας θά...

Μά δέν προφθαίνει νά τελειώσει τόν έγκληματικό συλλογισμό του. Ξαφνικά πάνω στα κλαδιά ένός κοντινού γιγάντιου δέντρου άκούγονται νά στριγγλίζουν χαρούμενα δυό μικρά πιθηκάκια. Κι' ένα τρίτο, πιό μεγαλόσωμο άπ' αούτα πού βρίσκεται μαζί τους, τó άκούει νά του φωνάζη με ανθρώπινη λαλιά:

Ό Πίθηκος πού.. τραγουδάει!...

— Ε, ΡΟΥΓΚΟΟΟΟ!
Καλορρίζικος ό θησαυρόσος! Νά ζήσης νά τόν χαιρέσαι και καλό φάγωμασα!

Ό δειλός κακούργος, παρ' όλο πού κρατάει στα χέρια του τήν καρμπίνα, δέν κάνει καμμιά κίνηση νά πυροβολήσπ. Έχει άπομείνει άκίνητος σά νά τόν κτύπησε άστροπελέκι στό κεφάλι!

Κυττάζει χαμένα πάνω στα κλαδιά τόν πίθηκο πού μπορεί και μιλάει τή γλώσσα τών ανθρώπων. Καί, δεισιδαιμονας καθώς είναι, πιστεύει πώς δέν είναι πίθηκος, όπως φαίνεται, αλλά κάποιος φοβερό στοιχειό τής Ζούγκλας.

Μά σάν, ύστερ' άπό μερικά δευτερόλεπτα, κάνει νά συνέλθπ, καινούργια έκπληξι τόν αφήνει πάλι άναυδο. Τό ίδιο, τó πιό μεγαλόσωμο πιθηκάκι, άκούγεται, άπό τó ψηλό κλαδί του δέντρου, νά τραγουδάπ. Τ' άλλα δυό τó συνοδεύουν με άναρθρες κραυγές.

«Έμεις οι τρεις οι μπούδες τής Ζούγκλας τεντυμπούδες: ό ΤΕΝ, ή ΤΥ κι' ό ΜΠΟΥΨ!
Κουμάσι ό πρώτος: σπάνιο, ή δεύτερη: ζιζάνιο, κι' έγω ό τρίτος: γόης!».

Ταυτόχρονα, και τά τρία πιθηκάκια μαζί, άρχίζουν νά τόν πετροβολάνε. Όμως άντι για πέτρες χρησιμοποιούν πολυγίνω-

Ό πίθηκος άρπάζει άπό κάτω μιá πέτρα. Καί καθώς ό Ρούγκο πλησιάζει σφίγγοντας τó μαχαίρι του, τού τήν πετάει στό πρόσωπο.

μένες άγριοντομάτες τής Ζούγκλας, πού τις έχουν σ' ένα μεγάλο νεροκολόκυθο!

Ό Ρούγκο, πού οι ντομάτες σκάζουν πάνω στό πρόσωπο και στό κεφάλι του και τόν περιχύνουν τά κόκκινα ζουμιά τους, συνέρχεται τώρα. Καί ζανασπώνοντας τήν καρμπίνα του πυροβολεί τούς τρεις τετράποδους Τεντυμπούδες.

Τά δυό πιθηκάκια τó βάζουν πανικόβλητα στα πόδια. Έξαφανίζονται πηδώντας άπό κλαδί σέ κλαδί κι' άπό δέντρο σέ δέντρο!...

Τό ίδιο πάει νά κάνη κι' ό τρίτος, ό πιό μεγαλόσωμος, πίθηκος. Μά δέν προφθαίνει: Ένα άπό τά πυρωμένα βλήματα τής καρμπίνας τόν βρίσκει στό άριστερό αούτι:

— Ωωωωωωωωω! Με φάγανε μπαμπέσικα! κάνει με ανθρώπινη λαλιά.

Και παρατώντας τó κλαδί πού κρατιέται κάνει νά πιάσπ τ' αούτι του. Μά ή άπότομη αούτη κίνηση τόν κάνει νά παραπατήσπ. Έτσι, χάνοντας τήν ισορροπία του, γκρεμίζεται άπό τó ψηλό κλαδί πού βρίσκεται.

Ό Ρούγκο, ύπολογίζοντας τó σημείο πού θά πέσπ και θ' άπομείνη, σίγουρα, ξερός, τρέχει νά τόν άρπάξη: Νό δπ τί μυστηριώδες πλδσμα είναι αούτος ό πίθηκος πού μιλάει και τραγουδάει σάν άνθρωπος!...

Μά ή τύχη βοηθάει τόν Μπού: Άντι νά θρονπήξη κάτω στό ξερό χώμα και στις πέτρες άπομείνοντας ξερός, πέφτει πάνω στό μαλακό κορμι ένός άπό τούς τρεις γορίλλες πού ό Ρούγκο είχε σκοτώσει. Καί κάνοντας «γκέλ» πάνω σ' αούτό, ζαναπέφτει όρθός κι' άνέπαφος.

Έτσι, και με άστραπιαία ταχύτητα, άρπάζει άπό κάτω μιá μεγαλούτσικη πέτρα. Καί καθώς ό Ρούγκο πλησιάζει με άγριες διαθέσεις σφίγγοντας τó μαχαίρι του, τού τήν πετάει στό πρόσωπο.

Ή πέτρα τόν βρίσκει με δύναμη κι' όρμη στό μέτωπο. Τόν σωριάζει κάτω άκίνητο σάν σκοτωμένο!

Ὁ «πίθηκος» μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Πάει κι' αὐτός, μὲ τὸ συμπάθειο!

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ διαλαλή σὺν ἔμπορος πανηγυριοῦ ποὺ πουλάει ἀλοιφή γιὰ τοὺς λεκέδες, δοκιμάζοντάς τη στὰ ρούχα τοῦ νοήμονος κοινοῦ:

— Ἀειντε, παιδιά! Ποιὸς ἄλλος ἔχει σειρὰ γιὰ «καθάρισμα»; Προσφέρομαι δωρεάν!

Καί ὁ πίθηκος μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος, ὅπως καταλάβατε, ἀπὸ τὸν μεταμφιεσμένο Κακαράκ, παρατάει τὸν ἀνάισθητο κάτω Ροῦγκο. Καί, φωνάζοντας τοὺς δυὸ τεντυμπόδες συντρόφους του, μπαίνουν, κι' οἱ τρεῖς μαζί, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς του.

— Πρέπει νὰ πάρετε γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ τὸ θησαυρὸ, τοὺς λέει. Νὰ τὸν μεταφέρετε, λίγο — λίγο, πάνω στὸ καλυθάκι μου. Στὴν κορφή τοῦ θεόρατου δέντρου.....

Καί γιὰ νὰ διαστοῦν προσθέτει αὐστηρὰ στὴν κακαράκιχ διάλεκτο:

— Ραγογρή, μιαφίφο! Τεθίνηκου!

Τὰ τετράποδα τεντυμποάκια θρῖσκουν ἀμέσως μέσα στὴ σπηλιά δυὸ κυνηγετικὸς σάκκους τοῦ Ροῦγκο. Ἀρχίζουν νὰ τοὺς γεμίζουν μὲ τὰ πολυτίμητα πετράδια. Ἐνῶ ὁ Μπού, ὁ ἀρχηγὸς ἐπιβλέπει τὴν κλοπὴ τοῦ θησαυροῦ καμαρώνοντάς τους:

— Μπράβο, παιδιά! Θὰ σᾶς θγάλω ἐγὼ διπλωματούχους λωποδύτες!

Ὅμως προσέχει πῶς τὰ δυὸ πιθηκάκια, γιὰ νὰ γεμίσουν τοὺς σάκκους τους ξεχωρίζουν τὰ πιὸ μεγάλα καὶ λαμπερὰ πετράδια τοῦ θησαυροῦ. Κι' ἐξῶ φρενῶν τοὺς φωνάζει τώρα:

— Μὲ τὴ σειρά, κύριοι! Μὴ διαλέγετε, κύριοι! Ὅλα καλά εἶναι!

Μὰ νὰ: Ξαφνικὰ μιὰ τρομαγμένη γυναίκα κραυγὴ κάνει ν' ἀντηχήσῃ ὁ θόλος τῆς σπηλιάς:

Ὁ Κακούργος ἐμφανίζεται

— ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ! Ἡ μαίμου ποὺ μιλάει σὺν ἀνθρωποσοος!

Εἶναι ἡ χοντρο Τσίχλα! Κοιμόταν σὲ μιὰ κρυφὴ γωνιὰ τῆς σπηλιάς. Εἶχε ξυπνήσει ξαφνιασμένη ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες φωνές τοῦ «πίθηκου».

Μὰ ὁ Ζαντόβ, ὁ ἀφέντης της, δὲν θρῖσκει ἔκει γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. Πρέπει νὰ

τὰ θγάλη μονάχη της πέρα.

Ἔτσι, ἀρπάζει, πλάι ἀπὸ τὸ τζάκι τῆς

σπηλιάς ἓνα χοντρὸ κλαδί. Καί, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της, χύνεται πάνω στὸν πιὸ μεγαλόσωμο πίθηκο μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά. Ἀρχίζει νὰ τὸν κτυπά ψιθυρίζοντας ἓνα μαγικὸ ξόρκι γιὰ τὰ «Στοιχειά»:

— Νούβ μαρέχ ντιφου κάζα λόμπα τουνέ μπιρί(!).

Τρομοκράτημένος ὁ Κακαράκ, ποὺ βρίσκεται κρυμμένος μέσα στὸ τομάρι τοῦ πίθηκου, τὸ βάζει πανικόθλιτος στὰ πόδια, φωνάζοντας στοὺς δυὸ μικρόσωμους συντρόφους του:

— Ἔσεῖς... τὴ δουλειά σας, παιδιά. Μὴν κутτᾶτ' ἐμένα. Ἐγὼ δίνω... τόπο σπὴν ὀργή!

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς καὶ ὁ Τὲν καὶ ἡ Τὺ ἔχουν γίνεῖ «καπνός», παρατώντας τοὺς σάκκους μὲ τὰ πετράδια καὶ ἀκολουθώντας τὸ... γενναῖο ἀρχηγό τους!

Ἡ Τσίχλα, θγαίνοντας μὲ τὸ κλαδί στὸ χέρι στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, φωνάζει, ξεβαρρεμένη τώρα, στοὺς τρεῖς πιθήκους ποὺ τρέχουν:

— Στὸ καλόσοο! Καί μὲ τὸ μπαρδὸν γιὰ τὴν.... ἐνόχλησις!

Μὰ σὺν ξαναγυρίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς καὶ ἀντικρύζει τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ, τὰ μάτια της γουρλώνουν σὺν ζύμες λουκουμάδων ποὺ πέφτουν στὸ καυτὸ σουσαμόλαδο!

— Πωπῶ, καλέ, τί διαμάντια καὶ μπριλλάντια εἶν' αὐτάααα! Τὶ κρίμα ποὺ δὲν ἔχω χίλιες χιλιάδες δάχτυλα νὰ τὰ κάνω... δαχτυλίδια.

Καί σπκώνοντας ἀπὸ κάτω τοὺς δυὸ μικροὺς σάκκους ποὺ παράτησαν τὰ πιθηκάκια, θαυμάζει τὰ χρώματα καὶ τὴ λάμψη τους. Καί, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, τὸ πρῶτο ποὺ συγκινεῖται ἀπὸ τὴν Τσίχλα εἶναι τὸ... στομάχι της:

— Θαῦμα εἶναι!... Πόσα ψητὰ γουρουνόπουλα καὶ ροδοψημένες γαλοπούλες θὰ μποροῦσα νὰ φάω μ' αὐτά!

Ὅμως τὰ τελευταῖα λόγια κόβονται στὸ λαρύγκι της. Σχεδὸν ἀμέσως βλέπει νὰ μπαίνει ἀγριεμένος στὴ σπηλιά ὁ Ροῦγκο. Μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ Κακαράκ.

Ἔτσι, ἀντικρύζει μέσα στὴ σπηλιά τὴν Τσίχλα νὰ κρατᾶ στὰ χέρια της τοὺς μικροὺς σάκκους μὲ τὰ διαλεγμένα πολυτίμητα πετράδια. Φαντάζεται πῶς τοὺς εἶχε γεμίσει ἐκεῖνη γιὰ νὰ τὰ κλέψῃ. Καί χύνεται ἀκράτητος νὰ τὴ σπαράξῃ.

Ἡ «Χοντρή» πετάει κάτω τὰ πετράδια. Φέρνει, τρέχοντας· βόλτες μέσα στὴ σπηλιά γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ξεφώνιζει μὲ ἀπόγνωση:

(*) «Σκόρπισε, Θεέ μου, τὸν κακὸ δαίμονα ποὺ δρέθηκε μπροστά μου!»

— Καλά ντέεε! Καλά μὴν κάνεις ἔτσι! Μπαρδὸν γιὰ τὴν... ἐνόκλησις!

Καὶ σβέλτη — παρὰ τὸν ὄγκο καὶ τὸ πάχος τῆς — καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Καὶ νὰ τὸ βάλη κι' αὐτὴ στὰ πόδια πανικόβλητη. Πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχαν πρὶν λίγο ἀκολουθήσει οἱ τρεῖς τεντυμπόυδες τῆς Ζούγκλας!...

Ὁ Ροῦγκο κάθεται τώρα συλλογισμένος σὲ μιὰ πέτρα πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ζαντόβ.

Ὁ ἀμύθητος θησαυρὸς τοῦ «Νεκροῦ Μάγου» βρίσκεται τώρα στὰ χέρια του. Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς Ζωῆς του ἀρχίζει νὰ παίρνει σάρκα καὶ ὄσῳ.

— Χμμ, μουρμουρίζει στενοχωρημένος. Τώρα πρέπει νὰ φτειάξω τὸ στρατὸ πού θὰ γκρεμίσι τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὸ θρόνο του! Πῶς ὅμως; Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀργὸ ἀνθρώπινο θῆμα ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Ὁ Ροῦγκο καρφώνει τὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυὰ χαμόκλαδα:

“Ένας στρατὸς ἀπὸ θηρία!

— ΠΟΙΟΣ εἶναι; φωνάζει μὲ ἄγριο φόβο.

Γνώριμη γεροντικὴ φωνὴ τοῦ ἀποκρίνεται ἤρεμα:

— Ἐγὼ, καλὸ μου παιδί. Ἐγὼ ὁ μάγος Χαρούν!

Ἐνῷ ταυτόχρονα ἡ παράξενη μορφή τοῦ σκελετωμένου γέροντα προβάλλει πίσω ἀπὸ τὴς πυκνὲς φυλλωσιές.

— Λοιπόν, Ροῦγκο, τὸν ρωτᾷ, ἔχεις τώρα στὴν κατοχή σου τὸν μεγάλο θησαυρὸ τοῦ Χουρουμπούν;

— Ναι, καλὸ μου προστάτη!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ καταθόνιος νέος μὲ ὑποκριτικὴ ταπεινοφροσύνη.

Ὁ Μάγος ρίχνει τώρα μιὰ ματιὰ στὰ πώματα τῶν τεσσάρων ἀνθρωπόμορφων θηριῶν πού βρίσκοντ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά:

— Μπᾶ!, κάνει μὲ ἀπορία. Ποιὸς σκότωσε τοὺς καλοὺς καὶ πιστοὺς γορίλλες μου;

Ὁ Ροῦγκο τοῦ ἀποκρίνεται κομπιάζοντας:

— Ὁ Ταρζάν! Περνοῦσε τυχαία ἀπ' ἐδῶ καὶ τοὺς εἶδε νὰ κουβαλᾶνε τὰ τομαρένια σακιά μὲ τοὺς θησαυροὺς. Μὲ τέσσερις σφαίρες του τοὺς σῶριασε ὅλους κάτω...

Ὁ Χαρούν παραξενεύεται:

— Περιεργό!, μουρμουρίζει. Πρῶτη φορὰ ἀκούω νὰ πυροβολῆ ἕνας ἀνθρώπος πού...

Ἡ χοντρο Τσιχλ ξυπνάει ξαφνιασμένη. Ξεπετιέται ἀπὸ τὰ στρωσίδια τῆς ξεφωνίζοντας:

— Βοήθειασσα!... Ἡ μαίμου πού μιλάει σὰν ἀνθρώπος!

ποτέ του δὲν κρατᾷει πιστόλι!

Ὁ καταθόνιος ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα ἔχει τὴ δικαιολογία ἔτοιμη:

— Δὲν εἶναι καθόλου περιεργό, τοῦ ἀποκρίνεται. Σίγουρα θὰ σκότωσε τὸν Ζαντόβ. Καὶ θὰ πῆρε αὐτὸς τὸ πιστόλι του!

Ὁ Μάγος κάνει πῶς συμφωνεῖ:

— Ναι, βέβαια... Αὐτὸ θὰ εἶναι!...

Κι' ἀμέσως προσθέτει ἀδιάφορα τάχα:

— Μὰ ὄλ' αὐτὰ δὲν ἔχουνε σημασία. Τώρα πρέπει ν' ἀποκτήσις ἕνα μεγάλο στρατὸ ἀπὸ ἄγριους μαύρους πολεμιστές. Γιὰ νὰ γκρεμίσις ἀπὸ τὸ θρόνο του τὸν Ταρζάν.

— Ναι, παντοδύναμε Χαρούν!

Ὁ Μάγος συνεχίζει:

— Μὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ, παιδί μου, πρέπει νὰ στερηθῆς τὸ θησαυρὸ πού ἀπέκτησες. Ὅλα τὰ πετράδια καὶ τὸ χρυσάφι θὰ πρέπει νὰ τὰ μοιράσις σ' αὐτούς. Τίποτα δὲν θ' ἀπομείνῃ σ' ἐσένα. Εἶσαι σύμφωνος, λοιπόν;

Ὁ Ροῦγκο δὲν φαίνεται καθόλου πρόθυμος νὰ στερηθῆ τὸν ἀτίμητον αὐτὸ θησαυρὸ του:

— Ἡ ἀνάγκη θὰ μὲ κάνῃ νὰ δώσω τὰ πετράδια καὶ τὸ χρυσάφι μου σ' αὐτὰ τὰ μαύρα σκυλιά!, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὅμως, σὰν γίνω ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, θὰ δάλω ἄλλους ἀραπάδες νὰ σκοτώσουν τοὺς πρώτους. Καὶ νὰ ξαναμάξω τὸ θησαυρὸ μου! Καλὰ δὲν θὰ κάνω Χαρούν;

— Ναι, παιδί μου!, συμφωνεῖ ὁ Μάγος. Ἐνας ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Τὸ κακὸ εἶναι πού δὲν θάχης παρὰ μόνάχα τρεῖς μέρες γιὰ νὰ τὰ κάνῃς ὄλ' αὐτά. Καὶ πολὺ φοβᾶμαι πῶς μπορεῖ νὰ μὴν προλάβῃς!...

Ὁ Ροῦγκο, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ, συλλογιέται:

“Ἐνοια σου, γέρο, καὶ μόλις γίνω ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐσένα πρῶτον θὰ

πνίξω με τὰ χέρια μου!».

Ὁ Μάγος ἀκούει τὴ σκέψι του. Μὰ καὶ πάλι κάνει τὸν κουτό, συνεχίζοντας:

— Γί' αὐτό, παιδί μου, θὰ σὲ βοηθήσω: ἀντὶ νὰ φτειάξῃς στρατό ἀπὸ ἀνθρώπους γιὰ νὰ ριζῆς τὸν Ταρζάν....

— Τί!; τὸν κόβει με ἀνυπομονησία ὁ κακοῦργος.

— Νὰ φτειάξῃς στρατό ἀπὸ θεριά!

— Μπράβο! ὠραία ἰδέα!, κάνει ὁ Ροῦγκο. Γιατὶ τὰ θεριά δὲν θὰ ζηπήσουνε πληρωμή. Ἔτσι δὲν θὰ ξεοδέψω τὸ θησαυρό μου!

Ὁ Χαρὸν κἀθετα ἀμέσως κάτω σταυροπόδι. Σταυρώνει στὸ στήθος τὰ χέρια του σὰ νὰ θέλῃ νὰ προσευχηθῆ. Κι' ἀρχίζει νὰ μουρμουρίζῃ παράξενα μαγικά κι' ἀκατάληπτα λόγια:

— Σὴβ χαλοῦφ ραζὰ πικούπ νταλθὰ ρομὲν ἀκόπ!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς τρεῖς ἀλλόκοτοι θόρυβοι ἀκούγονται:

Ὅχιά, γεράκι κι' ἄγριος σκύλος

ΕΝΑ σούριμο φιδιού. Ἐνα φτερούγιμα πουλιού. Καὶ τὸ πι οδοβολητὸ τετράποδου ζώου...

Σχεδὸν ἀμέσως φθάνουν καὶ σταματοῦν μπροστὰ στὸν παντοδύναμο Μάγο τρία ζῶα: Μιά ὀχιά. Ἐνα γεράκι. Κι' ἕνας ἄγριος σκύλος.

Ὁ Χαρὸν προστάζει πρῶτα τὴν ὀχιά στὴ γλῶσσα τῶν φιδιῶν:

— Σούρσου ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσης ὅλα τὰ φίδια κι' ὅλα τὰ ἔρπετὰ θεριά τῆς Ζούγκλας. Θέλω νὰ μαζευτοῦνε γύρω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' αὐτὴν ζωντανό ἢ πεθαμένο!

Ἔπειτα προστάζει τὸ γεράκι στὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν:

— Πέταξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσης ὅλα τὰ πουλιά κι' ὅλα τὰ φτερωτὰ θεριά τῆς Ζούγκλας. Θέλω νὰ μαζευτοῦνε γύρω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' αὐτὴν ζωντανό ἢ πεθαμένο!

Τελευταῖον προστάζει τὸν ἄγριο σκύλο στὴ γλῶσσα τῶν ζώων.

— Τρέξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσης ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ τετράποδα θεριά τῆς Ζούγκλας. Θέλω νὰ μαζευτοῦνε κι' αὐτὰ γύρω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' αὐτὴν ζωντανό ἢ πεθαμένο!

Καὶ τὰ τρία ζῶα: ἡ ὀχιά, τὸ γεράκι κι' ὁ ἄγριος σκύλος, σέρνονται, πετάνε ἢ τρέχουν πρὸς διαφορετικὲς κατευθύνσεις. Πηγαίνουν νὰ ἐκτελέσουν τὴν προσταγὴ τοῦ παντοδύναμου «Μάγου τῆς Ζούγκλας»!

Ὁ Χαρὸν ἀνασπκῶνεται τώρα, προστάζοντας καὶ τὸν Ροῦγκο:

— Πήγαινε κι' ἐσὺ νὰ κρυφτῆς κάπου ἐκεῖ κοντά. Μόλις τὰ φίδια, τὰ ὄρνια καὶ τὰ θεριά διώξουν τὸν ξανθὸ γίγαντα, νὰ καταλάβῃς ἀμέσως τὴ σπηλιά του. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀνθρωποὶ καὶ ζῶα θὰ σὲ ὑπακούουν. Θὰ εἶσαι ἐσὺ ὁ παντοδύναμος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

Καὶ ὁ Μάγος με σταυρωμένα ἀκόμα τὰ χέρια του στὸ στήθος ξεκινάει ἀργά. Παίρνει κατευθυνόμενος πρὸς τὴ σπηλιά του, συνεχίζοντας νὰ μουρμουρίζῃ τὰ ἴδια ἀκατάληπτα λόγια:

— Σὴβ χαλοῦφ ραζὰ πικούπ νταλθὰ ἀκόπ (*)!

Σὲ λίγο ἔχει καθῆ πίσω ἀπὸ τὰ κοντινὰ χαμόκλαδα καὶ τίς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας περιοχῆς...

Ὁ Ροῦγκο κάτὶ θυμάται ξαφνικά. Καὶ φωνάζει στὸν ἀθέατο πιά Μάγο:

— Ἐ, Χαρούσου! Ἄν φύγω ἀπ' ἐδῶ, ποῖος θὰ μείνῃ στὴ σπηλιά γιὰ νὰ φυλάττῃ τὸ θησαυρό μου;

Ἡ ἀπόκρισι τοῦ Μάγου φθάνει σὲ λίγο ἀδύναμη στ' αὐτιά του:

— Πήγαινε ἐκεῖ πού σοῦ εἶπα: Ἡ τὸ θησαυρό θὰ φυλάς, ἢ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ γίνῃς!...

Ὁ κακὸς ἀδελφός τῆς Ζάμπα συλλογιέται:

«Δίκνο ἔχει ὁ Χαρὸν. Ἄν γίνω ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ ἔχω ὄχι μονάχ' αὐτόν, μὰ καὶ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς τῆς!...»

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του ἀρχίζει νὰ κόβῃ φυλλωμένα κλαδιὰ ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα. Τὰ κουβαλάει στὴ

(*) Κάνε, Θεέ μου, νὰ πραγματοποιηθῆ κι' αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου!

Διαβάσετε

- Τὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐτοτελῆς περιπετειῶν

Μικρὸς ΗΡΩΣ

- Ἀπόδειξις τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητός του εἶναι ὅτι ἐκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

σπλιά και κλείνει με αυτά τὸ ἀνοιγμά της...

“Υστερα, ξεκινάει διστακτικὸς κι’ ἀνήσυχος. Τραβάει πρὸς τὴ δύσι. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ μεγάλη κι’ ἀρχοντικὴ σπλιά τοῦ Ταρζάν.

Καθὼς προχωρεῖ μουρμουρίζει σφιγγοντας ἀπὸ μῖσος και κακία τὰ δόντια του:

— “Ἔνοια σου, “Ἐγγλέζε», κι’ ἀπὸ τὰ πόδια θὰ σὲ κρεμάσω στὸν μεγάλο πλάτανο τῆς πηγῆς! Ζωντανὸ θὰ σὲ γδάρω γιὰ νὰ κάνω μπόττες τὸ τομάρι σου!

Μὰ νά: Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος δὲν ἔχει προχωρήσει πολὺ, ὅταν θόρυβος ἀνθρώπων βημάτων ἀκούγεται μπροστά του.

— Ποιὸς εἶναι; Ξαναφωνάζει δυνατὰ κι’ ἄγρια, θέλοντας νὰ κρύψει τὸ φόβο του.

Ὁ ἀγνωστος πού τὸν πλησιάζει δὲν προφθαίνει νὰ τοῦ ἀποκριθῆ. Γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως ξεπερνώντας μιὰ στροφή τοῦ μονοπατιοῦ παρουσιάζεται μπροστά του.

Ὁ Ρουγκο σταματᾷ ἀπτόμα στὴ θέσι πού βρίσκεται. Τὸν ἀνερίζει με τρόμο και δέος!

Ὁ Ταρζάν (“νεκρός”):

μου φίλε!

Κι’ ἐνῶ στὰ χεῖλια τοῦ Ταρζάν διαγράφεται ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, ὁ Ρουγκο συνεχίζει:

— Εἶδα, λέει, πὼς θὰ περάσης ἀπόψε τὴ νύκτα ἕναν μεγάλο και τραγικὸ κίνδυνο. Ὅλα τὰ φίδια, τὰ ὄρνια και τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας θὰ κυθοῦνε νὰ σὲ κατασπαράξουν! Πρέπει νὰ φυλακτιῆς!... Δὲν θέλω νὰ πάθης κακό! Τί θὰ γίνουμε ὅλοι ἐμεῖς ἐδῶ χωρὶς ἐσένα;!

Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρὰ:

— Δὲν μ’ ἐνδιαφέρουν τὰ ὄνειρά σου, Ρουγκο. Ὁ θησαυρὸς πού ἐκλεψες μ’ ἐνδιαφέρει. Λογάριαζα με αὐτὸν νὰ κάνω πολλὰ καλὰ σ’ αὐτὸ τὸν ἀπολίτιστο κι’ ἄγριο τόπο!

Ἡ ὄμορφη Ζάμπα δὲν πῆγε νὰ κοιμηθῆ στὴν καλύτερα τῆς λίμνης. Τρύπωσε νὰ περάσῃ τὴ νύκτα στὸ στενάχωρο κούφωμα γέρικου δέντρου.

Ὁ κακοῦργος ἀπορεῖ:

— Δὲν καταλαβαίνω τί μου λὲς, Ταρζάν! Γιὰ ποιὸ θησαυρὸ μιλάς;

— Γιὰ τὸ θησαυρὸ πού ἔχεις κρύψει μέσα στὴ σπλιά τοῦ Ζαντόβ, τοῦ ἀποκρίνεται.

Και προσθέτει κατηγορηματικὰ:

— Αὐτὸν ἔρχομαι τώρα νὰ πάρω. Κι’ ἂν ἔκνης ἀντίρρηση, στάσου μπροστά στ’ ἀνοιγμα τῆς σπλιᾶς νὰ μ’ ἐμποδίσης!

Ὁ σατανικὸς Ρουγκο ἀλλάζει ἀμέσως τακτικὴ:

— Νά, Ταρζάν!, τοῦ λέει. Εἶναι ἀλήθεια πὼς κατέβηκα με κίνδυνο τῆς ζωῆς μου στὴν τρομακτικὴ κατακόμβη τοῦ «Νεκροῦ Μάγου». Καὶ κατάφερα νὰ πάρω τὸν ἀτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ Ὅχι ὅμως γιὰ νὰ τὸν κρατήσω ἐγώ. Ἄλλὰ γιὰ νὰ τὸν δώσω σ’ ἐσένα τὸν Ἄρχοντά μας. Καὶ νὰ κερδίσω με αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ φιλία και τὴν ἀγάπη σου! Γι’ αὐτὸ ἐρχόμουν τώρα νὰ σὲ συναντήσω: Νὰ σὲ φέρω, με κάποια πρόφασι στὴ σπλιά τοῦ Ζαντόβ πού ἔχω κρύψει τὰ λαμπερὰ πετράδια και τ’ ἀστραφερό χρυσάφι. Νὰ σοῦ κάνω μιὰ μεγάλη κι’ εὐχάριστη ἐκπληξι! Ἄλλὰ ἔτσι ἀπὸ περιέργεια θέλω νὰ μάθω: Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ἐγὼ πῆρα τὸ θησαυρὸ;

— Ὁ Κακαράκ! τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ Ρουγκο δὲν μορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ:

— Μὰ ὁ Κακαράκ δὲν με εἶδε! μουρμουρίζει παραξενεμένος.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει ξεκινήσει. Προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὴ σπλιά τοῦ Ζαντόβ. Πηγαίνει νὰ δῆ και με τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ θησαυρὸ!...

Ὁ Ρουγκο τὸν ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς και με σφιγμένα δόντια. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του λάμπουν παράξενα.

Και νά: Ξαφνικὰ ὁ δειλὸς κι’ ἀνανδρος κακοῦργος ξεκρεμαίει ἀπ’ τὸν ὦμο του τὴν καραμπίνα. Τὴ φέρνει σὲ θέσι σκοπεύσε-

Ὁ τυφλὸς Μπαχούρ ἀνεβοκατεβάζει τὸ τρομακτικὸ του ρόπαλο. Κτυπάει στὰ στραβά τὰ μανιασμένα βεριά πού του ἔχουν ἐπιτεθῆ.

ως. Καὶ συνεχίζοντας νὰ βαδίζη, γυρίζει τὴν κἀννη τῆς πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας πὺ προχωρεῖ ἀνύποπτος. Φέρνει τὸ δάκτυλό του, πὺ τρέμει, στὴ σκανδάλη.

Δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ! Καὶ ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω βαρὺς. Ἀπομένει ἀκίνητος.

Ὁ κακοῦργος νέος πανηγυρίζει γιὰ τὸ κατόρθωμά του:

—Ἐπὶ τέλους!, φωνάζει καγχάζοντας μὲ σαδισμό. Σ' «ἔφαγα» κι' ἐσένα, τιποτένιε, χὰ, χὰ, χὰ!... Ἔτσι θὰ «φάω» καὶ τὸ Μάγο καὶ κάθε ἄλλον πὺ θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ σταθῆ ἔμπόδιο!

Ταυτόχρονα προχωρεῖ πρὸς τὸ σωριασμένο κάτω κι' ἀκίνητο θῦμα του. Φθάνει κοντά. Τοῦ τινάζει μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ πλευρά του. Μὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας οὔτε κἀν ἀνασαλεύει. Ὅπως δὲν θ' ἀνασάλευε καὶ τὸ ἀψυχο κουφάρι ἑνὸς νεκροῦ.

Ὁ Ρούγκο καγχάζει τώρα ἱκανοποιημένος:

—Μείνε τώρα ἐδῶ, σκύλε, νὰ χορτάσουν μὲ τίς σάρκες σου τὰ πεινασμένα ὄρνια τῆς Ζούγκλας «μου»!

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του κάνει νὰ προσπεράσῃ τὸ νεκρὸ ἀντίπαλό του.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ ἀναπάντεχο γίνεται:

Ὁ γενναῖος κι' ὁ δειλός!

μυτα.

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν πὺ ἡ σφαῖρα, πρὶν λίγο, εἶχε ἀστοχήσει καὶ δὲν τὸν βρῆκε — πετιέται ὀρθὸς κι' ἀγριεμένος:

—Ὅστε ἔτσι λοιπόν, ἔ;, τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ... ἀγάπη σου γιὰ μένα! Ζήτησες ὑπουλα καὶ πισώπλατα νὰ μὲ χτυπήσῃς, δολοφόνε!...

Ὁ Ρούγκο νοιώθῃ πὺς ἄγριος θάνατος τὸν περιμένει τώρα στὰ χέρια τοῦ μανιασμένου ξανθοῦ γίγαντα. Κι' αὐτὸ δίνει ἀφανταστο κουράγιο στὴ δειλὴ καὶ ἀνανδρῆ ὑπόστασί του:

Ἔτσι, μὲ μιὰ γρήγορη κι' ἀπεγνωσμένη κίνηση, πετιέται ὀρθὸς. Τραβάει σβέλος ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ φονικὸ μαχαίρι του. Τὸ ἴδιο καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα κάνει κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας...

—Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, σφίγγοντας μὲ θανατερὴ, λύσσα τίς λαβὲς τῶν μαχαιριῶν τους, στέκουν ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Ἔτοιμοι ν' ἀποδυθοῦν σ' ἕναν ἀγῶνα ἐξ-

οντώσεως! Σε μιὰ μονομαχία μέχρι θανάτου!

Ο γενναῖος Ταρζάν δὲν κτυπάει ποτὲ πρῶτος. Περιμένει τὸν ἀναδρο ἀντίπαλό του νὰ κάνει τὴν ἀρχή.

Ἄλλὰ νά: Μιὰ γρήγορη κίνηση τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας κάνει τὸ πρῶτο κτύπημα τοῦ Ροῦγκο ν' ἀστοχήσῃ. Ἀντὶ, ἡ ἀστραφτερὴ λάμπα τοῦ μαχαιριοῦ του νὰ κερῶθῃ στὸ ἀριστερὸ στήθος τοῦ ξανθοῦ γίγαντα, τὸν ματώνει ἀνάλαφρα στὸν ὦμο.

Ὁ κακοῦργος, ποὺ πάρα λίγο, χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, νὰ σώριασθῇ κάτω, ἐτοιμάζεται ἀμέσως γιὰ δεῦτερο κτύπημα. Μὰ δὲν πραφθαίνει. Ὁ Ταρζάν, παρὰ τὸ ὅτι στὸ δεξιὸ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ δικοῦ του μαχαιριοῦ, θεωρεῖ πῶς ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ αὐτό. Καὶ τοῦ τινάζει μὲ ὀρμὴ τὴν ἀριστερὴ γροθιά του, μουγγρίζοντας:

— Τιποτένιο σκουλήκι! Θὰ ντρέπωνμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἂν δὲν συγκρατηθῶ καὶ σὲ σκοτώσω!

Ὁ Ροῦγκο, ποὺ δέχεται σὰν κεραυνὸ στὸ κεφάλι του τὸ κτύπημα τοῦ ξανθοῦ γίγαντα, γέρνει νὰ σώριασθῇ μπρούμυτα κάτω. Μὰ προφταίνει νὰ συγκρατηθῇ ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀντίπαλό του.

Ταυτόχρονα ὁ Ταρζάν νοιώθει τὰ χεῖλιά του νὰ τὸν φιλᾶνε μὲ ἀγάπη στὸ μάγουλο. Καὶ πονεμένη τὴ φωνὴ του νὰ τοῦ λέει:

— Σ' ἀγαπῶ, Ταρζάν! Σ' ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου! Σε θαυμάζω σὰν ἥρωα! Καὶ σὲ σέβομαι σὰν ἄρχοντα κί' ἀφέντη μου!

Πρὶν λίγο ποὺ σὲ πυροβόλησα, σημάδεψα ἔτσι ποὺ ἡ σφαῖρα νὰ μὴ σὲ θρῆ. Τώρα ποὺ ἔκανα νὰ σὲ χτυπήσω μὲ τὸ μαχαίρι, κἀνόμισα νὰ σοῦ γραντσουνίσω λίγο τὸν ὦμο. Ποτέ μου δὲν σκέφτηκα νὰ σοῦ κάνω κακό. Ἡ ντροπὴ ποὺ νοιώθω, ἔτσι δειλὸς κί' ἀνανδρος ποὺ εἶμαι, μ' ἔκανε νὰ θελήσω νὰ χτυπηθῶ μαζί σου. Νὰ νοιώσω κί' ἐγὼ γιὰ λίγο πῶς εἶμαι ἄντρας. Κί' ἄς ἤμουν βέβαιος πῶς σκληρὸ θάνατο θάδρισκα στὰ χέρια σου!...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει κάνοντας γκριμάτσα ἀπῆδίας καὶ περιφρονησεως. Ὑστερα σπκῶνει ἀπὸ κάτω τὴν καρμπίνα του. Καὶ κρατώντας τὴ ἀπὸ κοντάκι καὶ κάννη, πῆ κτυπάει μὲ δύναμι στὸ γόνατό του:

— Κράκ.

Πετάει τὰ δυὸ κομμάτια τῆς πέρα...

Τέλος ξεκινᾶει παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά του. Κοντοστέκεται ὅμως ὕστερα ἀπὸ μερικά θήματα. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν κακοῦργο, τοῦ λέει:

— Κράτα καὶ τὸ θησαυρὸ, τιποτένιε! Σιχαίνομαι νὰ τὸν πιάσω, μιὰ καὶ τὸν ἔχουν ἀγγίζει τὰ θρωμερά σου χέρια!

Καὶ συνεχίζει τὴν πορεία του.

Ὁ Ροῦγκο τὸν παρακολουθεῖ νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς καὶ τὴν ἄγρια θλάσπαι, μουρμουρίζοντας μὲ σφιγμένα δόντια:

— Ἐνοια σου, σκύλε!... Γρήγορα θὰ γονατίσης μπροστά μου καὶ θὰ μοῦ ζητᾶς ἔλεος!...

Κί' ὅταν παῦν, σὲ λίγο πιά, νὰ βλέπῃ

Ὁ μάγος Χαρόν λέει στὸν Ροῦγκο: — «Τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας θὰ στείλω τὸ συνεταῖρο μου, τὸν Σατανά, νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ σου!»

τόν άρχοντα τής Ζούγκλας, γυρίζει κι' αὐτός. Τραβάει γιά τή σπηλιά τοῦ Ζαντόβ. Ἐκεῖ πού ἔχει κρύψει τὸ θησαυρό.

Τέλος, ὅταν φθάνει ἔκει, ἀφάνταστα κουρασμένος, ξαπλώνει σέ κάτι πρόχειρα χορταρένια στρωσίδια πού βρίσκονται κάτω. Ἀποκοιμίζεται γρήγορα.

Μά νά: Δέν ἔχει περάσει οὔτε μιὰ ὥρα, ὅταν ξαφνικά κάτι τρομακτικό κι' ἀπίστευτο γίνεται:

Ἐπανάστασι τῶν θεριῶν!

ΑΓΡΙΟΙ βρυκνημοὶ καὶ μανιασμένα οὐρλιαχτὰ ἀπὸ ἀμέτρητα στόματα θεριῶν ζυπνᾶνε τὸν Ροῦγκο. Τὸν κάνουν νά πεταχθῆ ὀρθὸς στὰ χορταρένια στρωσίδια τοῦ. Νά ξαναβῆ ἀνήσυχος στὸ ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς...

Ἀπὸ τοὺς βρυκνημοὺς καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ γίνεται φανερό πῶς τὰ θεριά κατευθύνονται πρὸς τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Κι' αὐτὸ κάνει τὰ σφιγμένα χεῖλια τοῦ κακούργου νά χαμογελάσουν:

— Ἐπὶ τέλους!, ψιθυρίζει μὲ ἱκανοποίησι. Ἡ στιγμή πού θά γίνω ἐγὼ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πλησιάζει!

Ὁ Ταρζάν περνᾷ τις τελευταῖες τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του! Σὲ λίγο, ἀνἀπομεινῆ ζωντανός, δέν θά εἶναι παρὰ ἕνας ταπεινός κι' ὑπάκουος σκλάβος μου!

Ἄλλὰ καλύτερα νά παρακολουθήσουμε τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ἔτσι θά δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ φοβερό κακὸ πού γίνεται.

Καὶ νά: Μόλις ὁ Ταρζάν φθάνει σπὴν ἔρημη σπηλιά του, δέν ἀποζητάει οὔτε νά φάη, οὔτε νά πιῆ. Νιώθει κι' αὐτὸς τόσο κουρασμένος πού σωριάζεται βαρὺς ἀμέ-

Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ σκαρφαλώνουν γρήγορα στὰ κλαδιά ἑνὸς θεόρατου δέντρου.

σως στὰ στρωσίδια τοῦ. Καί, πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, ἔχει βαθεῖα ἀποκοιμηθῆ.

Ἀπὸ μακριὰ ἀρχίζουν σὲ λίγο ν' ἀκούγονται οἱ βρυκνημοὶ καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν θεριῶν πού πλησιάζουν. Ὅμως ὁ κατάκοπος κι' ἐξαντλημένος ξανθὸς γίγαντας δέν ζυπνᾷ. Ἐξακολουθεῖ νά κοιμᾷται καὶ νά ὄνειρεύεται τὸ καλὸ τῶν ἰθαγενῶν καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῆς ἄγριας παρθένας Ζούγκλας.

Μά νά: Ξαφνικά, ἀνάλαφο μὰ γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φθάνει καὶ σταματᾷ γιά λίγο μπροστὰ στὴ σπηλιά του. Μιὰ γυναικεῖα σιλουέττα κορνιζᾷρεται στὸ ἀνοίγμα τῆς. Τοῦ φωνάζει ἀνήσυχη κι' ἀλαφιασμένη:

— Ταρζάσαν!... Ζύπνα, Ταρζάσαν!...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνασαλεύει. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται ὀρθός. Βγαίνει περιεργὸς στὸ ἀνοίγμα τῆς σπηλιάς τοῦ. Ἀντικρῦζει τὴ γυναῖκα πού τὸν εἶχε ζυπνήσει:

— Ἐσύ, Ζάμπα; τῆς κάνει παραξενεμένος. Τί ζητᾷς τέτοια ὥρα ἐδῶ; Τί τρέχει; Ἡ ὄμορφη μελαχροινὴ Ἑλληνίδα ψιθυρίζει τρομοκρατημένη:

— Μὰ δέν ἀκοῦς; Δέν ἀκοῦς τὴ συμφορά πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή πλησιάζει στὴ σπηλιά σου;

Ὁ ἀγουροζυπηνημένος Ταρζάν τώρα μόνον συνέχεται. Ἀφουγγράζεται γιά λίγο ἀνήσυχος:

— Βρυκνημὸς καὶ οὐρλιαχτὰ μανιασμένων θεριῶν, ἀκοῦω, Ζάμπα! Εἶναι φανερό πῶς ἔρχονται τρέχοντας πρὸς τὴν περιοχὴ ἐδῶ πού βρίσκεται ἡ σπηλιά μας. Μὰ δέν μπορῶ νά καταλάβω τί τοὺς συμβαίνει! Μήπως ἔχει φουντώσει κάπου καμμιὰ πυρκαϊὰ; Μήπως προαισθάνονται πῶς θά γίνῃ κανένας μεγάλος σεισμός;! Ἄλλὰ γιά πέσο' μου, Ζάμπα, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Δέν εἶχες πάει νά πλαγιάσης στὸ καλύβι σου τῆς λίμνης;

— Ὅχι, Ταρζάν. Δέν ἤθελα νά συναντηθῶ μὲ τὸν κακὸ ἀδελφὸ μου. Προτίμησα νά περάσω τὴ νύχτα στὸ κούφωμα τοῦ κορμοῦ κάποιου θεόρατου γέρικου δέντρου. Μὰ ἄκουσα, πρὶν λίγο, τὸν φοβερό θόρυβο πού ἀκοῦς τώρα κι' ἐσύ. Κι' ἔτρεξα ἐδῶ νά σὲ ζυπνήσω. Ὅταν νοιώθω μεγάλο κίνδυνο θέλω νά βρίσκωμαι κοντὰ σου. Ἡ κοντὰ στὸν Ζαντόβ!...

Ὁ ἐρωτευμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δαγκώνει τὸ κάτω χεῖλι του. Τὰ ἤρεμα γαλάζια μάτια του παίρνουν μὲ μιᾶς ἄγρια ἔκφρασι! Τὸ ὄνομα «Ζαντόβ» εἶναι γιά τ' αὐτιά του ὅτι τὸ κόκκινο πανί γιά τὰ μάτια ταύρου!

Ὅμως οἱ στιγμὲς τώρα εἶναι τραγικὲς.

Οι βρυκηθμοί και τὰ οὐρλιαχτά τῶν μανιασμένων θεριῶν τῆς Ζούγκλας ἀκούγονται ὄλο και πιά κοντά. Δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοιες ἀντιζηλιές...

— Κάτι πολὺ παράξενο πρέπει νὰ συμβαίη, ἀποφαίνεται ὁ Ταρζάν.

Καὶ τραβώντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν κρυφαπημένη του «Κόρη τῆς Ζούγκλας», προσθέτει:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Ζάμπα. Κάπου θὰ βροῦμε ἓνα σίγουρο καταφύγιο....

Ἡ μελαχροινὴ κοπέλλα ἀφήνει νὰ παρασῦρεται ἀπὸ τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ ξανθοῦ γίγαντα. Πίσω τους ἀκολουθεῖ, γρυλλίζοντας φοβισμένη, ἡ Μίμ. Τὸ μικροσκοπικὸ και τετραπέρατο μαϊμουδάκι τοῦ Ταρζάν.

Ὅμως δὲν ἔχουν προφθάσει νὰ κάνουν μερικὰ θήματα ὅταν γνώριμες φονές τοὺς ἀναγκάζουν νὰ σταθοῦν.... Ἡ μιά εἶναι ἀνδρική:

— Τὰ θεριά κήρυξαν ἐπανάστασι κι' ἤρθα νὰ σᾶς σώσω. Προσφέρομαι ὄψεράν.

Ἡ ἄλλη γυναικεία:

— Καὶ μπαρδόν γιὰ πίν..... ἐνόχλησις!

— Εἶναι ὁ Κακαράκ και ἡ Τσίχλ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δυὸ τετράποδων τεντυμπούς εἶχε βγάλει, μὲ τρόπο, τὸ τομάρι τοῦ πίθηκου ποὺ φοροῦσε ὅταν ἔκανε τίς λαχτάρεις στὴ «Χοντρή». Καὶ παρουσιάστηκε μπροστά της, ὅταν ἐκείνη ἔφευγε τρέχοντας κυνηγημένη ἀπὸ τὸν Ροῦγκο, μὲ τὴ φυσικὴ και πραγματικὴ μορφή του (*).

Τέλος, ἀκούγοντας τίς ἀγριεὺς φωνές τῶν θεριῶν, εἶχαν τρέξει κι' αὐτοὶ νὰ ζητήσουν προστασία στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Στὸ μεταξὺ τὰ μανιασμένα θηρία ἔχουν φθάσει πιά πολὺ κοντὰ τους. Κι' ἀπὸ ὅλες τίς κατευθύνσεις...

Τώρα στὶς φωνές τους ξεχωρίζει κανεὶς: βρυκηθμοὺς ἀγριῶν θεριῶν! Κραζήματα σαρκοφάγων ὄρνιων! Σφυρίγματα φαρμακερῶν φιδιῶν!.....

— Ὅλα τὰ θηρία!, κάνει ὁ Κακαράκ μὲ θαυμασμό. Καὶ προσθέτει:

— Μονάχα ἡ Τσίχλα λείπει ἀπ' τὸ.. κοπάδι τους!

Αὐτόματα ἡ παχουλὴ παλάμη τῆς χοντρῆς σπκάνεται και πέφτει στὸ στέροκο του. Ἐνῶ τὰ «χειλάκια» της ψιθυρίζουν εὐγενικά και σὲ ἀπαισιτὴ κακαράκιχη διάλεκτο:

— Δόντη γιὰ πίν... σισχληνός!

— Πᾶμε! Ξαναλέει τώρα ὁ Ταρζάν. Καὶ τοὺς παρασύρει ὄλους σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ σπηλιά του. Στὸ σημεῖο ποὺ ἀρχίζει ἓνα μεγάλο δᾶσος ἀπὸ θεόρατες ἀγριοβελανιδιές!

— Σκαρφάλωστε πάνω στὰ κλαδιά τους!,

εἶναι ἡ δευτέρη προσαγὴ ποὺ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δίνει στοὺς συντρόφους του.

Σὲ λίγες στιγμές ὄλοι τους βρίσκονται ψηλά...

Καὶ νά: Σχεδὸν ἀμέσως τ' ἀμέτρητα μανιασμένα θεριά ποὺ τρέχουν, κάνουν κάτι πολὺ παράξενο:

Ὁ Ταρζάν κινδυνεύει!

ΑΝΤΙ, μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχουν, νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους και νὰ καθοῦν τὸ καθένα πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ, σταματοῦν ἀπτόμα. Καὶ, περικυκλώνοντας τὴ σπηλιά, δυναμώνουν τοὺς βρυκηθμοὺς, τὰ οὐρλιαχτά, τὰ κραζήματα και τὰ σφυρίγματά τους.

Φοβερὸ πανδαιμόνιο γίνεται! Κεραυνὸς ἀν ἐπέφτε ἀνάμεσά τους δὲν θ' ἀκουγόταν!

Μερικὰ ἀπὸ τὰ θηρία ὀρμᾶνε μέσα στὴ σπηλιά ψάχνοντας γιὰ τὸν Ταρζάν. Ὅμως δὲν τὸν βρίσκουν ἐκεῖ. Καὶ ξαναβγαίνουν πιά ἐξαγριωμένα!

Πάνω στὰ κλαδιά τῆς θεόρατης ἀγριοβελανιδιάς ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συμβουλευεῖ μὲ νοήματα τοὺς συντρόφους του. Σὰ νὰ τοὺς λέη: «Τοιμουδιά! Κανένας σας μὴν κουνηθῆ. Κανένας νὰ μὴ μιλήσῃ!...».

Ἡ Ζάμπα ὑπακοεῖ. Ἡ Τσίχλ ὅμως και ὁ Κακαράκ, ὄχι.

Ἡ «Χοντρή», ποὺ ἀπὸ ὦρα πολλὴ τὴ βασάνιζε ὀβάστακτη πείνα, βρίσκει τώρα τὴν εὐκαιρία: Πηδάει σὰν γαλοπούλα ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ κόβοντας και καταβροχθίζοντας τὰ πικρόστιφα ἀγρια βελανίδια. Ἐνῶ κάθε τόσο, μὲ πουκωμένο στόμα, μουρμουρίζει ἱκανοποιημένη:

— Μμμμ!... Γλυκὰ σάν.. ξερολούκουμα τ' ἄτιμα! Ξελιγώθηκα πιά!

Λίγο πιά πέρα, σ' ἓνα ἄλλο χαμηλότερο κλαδί, ὁ Κακαράκ διασκεδάζει μὲ τ' ἀμέτρητα θεριά, ὄρνια και φιδία ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

— Μπά, ποὺ νὰ μὴν ἀβασκαθῆτε!, τοὺς φωνάζει. Ἄν εἶχα μιὰ μαχαίρα θὰ κατέβαινα νὰ σᾶς σφάζω δι' ἀποκεφαλισμοῦ!

Καὶ γιὰ νὰ «σπάσῃ πλάκα» ὅπως συνηθίζει νὰ λέη τραβάει τὴ λαστικένια σφεντόνα του. Παίρνει διαλεγμένα στοργυλά πετραδάκια ἀπ' τὴν τσέπη του. Τοὺς τὰ πετάει τεντώνοντας, ὅσο παίρνει, τὰ λάστιχα.....

(*) Λίγο πρὶν εἶχε συναντηθῆ τυχαία μὲ τὸν Ταρζάν. Τότε ποὺ τοῦ εἶπε πῶς ὁ θησαυρὸς τοῦ «Νεκροῦ Μάγου» βρίσκεται στὴν κατοχὴ τοῦ Ροῦγκο.

“Έχει βάλει στο μάτι έναν γιγαντόσωμον έλεφαντα. Όλο πρὸς αὐτὸν ἔκσφενδονίζει τὰ πετραδάκια του. Ἡ Τοίχλ πού τὸν βλέπει ἀπὸ ψηλὰ γελάει μπουκωμένη:

— Καλέ μπορεί ποτέ μ' αὐτὰ τὰ πετραδάκια νὰ φονεύσῃς μιὰ τόσο μεγάλη ἔλεφαντάρη;!

Ἄ Κακαράκ τῆς ἐξηγεῖ:

— Τὸ ξέρω, πεταλουδίτσα μου. Μὰ δὲν εἶμαι τόσο ἀπαιτητικός. Μοῦ φτάνει μόνο τὴν.... προσοκίδα του!

Καὶ νά: Ἀπὸ τὶς φωνές τους καὶ τὶς κινήσεις, δὲν ἀργοῦν νὰ τοὺς ἀντιληφθοῦν τὰ θεριά. Τὰ περισσότερ' ἀπ' αὐτὰ συγκεντρώνονται κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο πού βρίσκονται.

— Τώρα.... ζωὴ σὲ λόγου μας!, ψιθυρίζει πένθιμα ὁ «Παλιάτος τῆς Ζούγκλας». Καὶ ζωὴ στὰ κατσικομούλαρά μας!

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη ἔμφασι στὸ τελευταῖο αὐτὸ πού εἶπε, τὸ ἐπαναλαμβάνει καί.... κακαράκικα!

— Καὶ ἤζω στὰ ράλαμούκοτσια μας!

Ἄμέσως τὰ ὄρνια ἀνυψώνονται. Φτερουγίζουν ἀπειλητικὰ γύρω ἀπὸ τὴν ἀγριοβελανιδιά. Ἐτοιμάζονται γιὰ τὴ θανατερὴ ἐπίθεσί τους. Θὰ σπαράξουν μὲ τὰ γαμπὰ ράμφη καὶ νύχια τους τοὺς ἀμοιρους συντρόφους.

Ἄ Κακαράκ παρατάει τὴ σφεντόνα του. Πηδάει ἀνίσχυος στὸ κλαδί πού βρίσκεται ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζάμπα. Κρύβεται φοβισμένους πίσω τους, μουρμουρίζοντας:

— Ἦρθα νὰ σᾶς σώσω. Προσφέρομαι δωρεάν!

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ χοντρο Τοίχλ: Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κι' αὐτὴ κοντὰ στὸν Κακαράκ, λέγοντάς του εὐγενικά:

— Μπαρδὸν γιὰ τὴν.... ἐνόχλους!

Κι' ἄμέσως, ἀτενίζοντας μὲ φρίκη καὶ δέος τὰ τρομακτικὰ μαῦρα ὄρνια, ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Καλὲ φτού τους νὰ μὴν ἀβασκαθοῦνε! Πολὺ χαριτωμένα..... πουλάκια!

Ὅμως τὰ τελευταῖα λόγια πνίγονται στὸ λαϊμὸ τῆς ἀνόητης Τοίχλ. Τὰ φτερωτὰ θηρία ἀρχίζουν τὶς ἐπιθέσεις τους.

Ἄ ἓνα — ἓνα κάνουν κάθετη ἐφόρμησι στὸν Ταρζάν καὶ στὴ Ζάμπα. Ζητᾶνε νὰ τοὺς τσακίσουν τὰ κεφάλια μὲ τὰ σκληρὰ ράμφη τους. Μὰ δὲν τὸ καταφέρνουν: Ὁ ξανθὸς γίγαντας καὶ ἡ ἴμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα τὰ κτυπᾶνε στὴ στήθεια μὲ τὰ θανατερὰ μαχαίρια τους. Τὰ γκρεμίζουν κάτω σπαράζοντας καὶ ξεψυχώντας!

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄγρια ὄρνια χάνουν ἔτσι τὴ ζωὴ τους. Τ' ἄλλα, καταλαβαίνοντας τὴν τύχη πού τὰ περιμένει δὲν ἀποτολμᾶνε νὰ ἐπιτεθοῦν.

Ὅμως σχεδὸν ἄμέσως καινούργια ἐπι-

θεσι ἐκδηλώνεται. Πιὸ ἄγρια καὶ φοβερή:

Μερικὰ μεγαλόσωμα φίδια σκαρφάλλουν στὸν χοντρό κορμὸ τῆς ἀγριοβελανιδιάς, φθάνουν ἕως τὸ κλαδί πού βρίσκονται οἱ ἡρώες μας. Κάνουν νὰ τοὺς ἀρπάξουν στὶς τρομερὲς κουλοῦρες τοῦ ἀπεραντοῦ κορμιοῦ τους. Μὰ κι' αὐτὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν.

Ἄ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα — γενναῖοι καὶ ἀτρόμητοι κτυπώντας μὲ τὰ μαχαίρια τους τοὺς κόβουν πέρα γιὰ πέρα τὰ κεφάλια! Κι' ἐκεῖνα πέφτουν κάτω στὸ παχὺ γρασιδί ἀνοιγοκλείνοντας τ' ἀπαίσια σαγόνια τους.

Ἄ Κακαράκ συνεπαρμένος ἀπὸ τὸ ἡρωϊκὸ μακελιὸ πού γίνεται πάνω στὰ κλαδιά, σκαρώνει γρήγορα ἓνα θριαμβικὸ στιχάκι του. Καὶ τὸ τραγουδάει βαρεῖα κι' ἄγρια σὰν πολεμικὸ θούριο:

«Μὲ θάρρος στὴν ψυχὴ σας
κι' ἀτρόμητη καρδιά:
θεριά καὶ φίδια κι' ὄρνια
σπαράχτε τα, παιδιά!

Κι' ἂν θὰ τὰ θρῆπε σκοῦρα
στὰ δόντια κανενός,
σφυράτε μου' κι' ἄμέσως
θὰ γίνω.... καπινός!».

Μὰ νά: Πρὶν, καλὰ — καλὰ, ὁ Κακαράκ τελειώσῃ τὸ στιχάκι του, ξαφνικὸς κρότος ἀντηχεῖ. Ἄ ἓνας κρότος ἀφάνταστα δυνατός!

Σχολή... Κακαρακικῆς!

ΔΕΝ ΗΤΑΝ πυροβολισμός! Δὲν ἦταν χειροβομβίδα! Δὲν ἦταν κανονιά! Δὲν ἦταν θόμβα! Δὲν ἦταν ἀτομικὴ ἔκρηξι! Δὲν ἦταν.. βαρελότο.

Ἄ ἦταν μιὰ καρπαζιὰ τῆς Τοίχλ πάνω στὸν μαρτυρικὸ σέβρο τοῦ ἡρωϊκοῦ Κακαράκ!

Ὅμως παρὰ τὴν πανωλεθρία πού ἔπαθαν τὰ ὄρνια καὶ καὶ τὰ φίδια, ἡ ἐπίθεσι δὲν λέει νὰ σταματήσῃ...

Τώρα ἔχουν σειρά οἱ πάνθηρες, οἱ τίγρες, οἱ γορίλλες κι' ὅσα ἄλλα θεριά μποροῦν νὰ σκαρφάλλωσουν πάνω στὰ δέντρα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἡρώες μας εἶναι καταδικασμένοι σὲ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο. Κανένας τους δὲν πρόκειται πιά νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῶν θηριῶν πού ἐτοιμάζονται νὰ σκαρφάλλωσουν στὰ κλαδιά τῆς ἀγριοβελανιδιάς.

“Όμως ό Μπέν Όρβάν, ό παντοδύναμος θεός τής Ζούγκλας, έρχεται, αύτή τή φορά νά κάνη τό θαύμα του:

Δυνατά κι' άγρια ανθρώπινα ούρλιαχτά ακούγονται ξαφνικά σέ μικρή απόστασι από τó σημείο πού γίνεται τó κακό .

Σχεδόν άμέσως παρουσιάζεται ό τυφλός μαύρος γίγαντας Μπαχούρ. Πάνω στό δεξι του ώμο βρίσκεται ό τετραπέρατος Κουσκούς, ό παπαγάλος τού Κακαράκ. Αυτός είχε φτερουγίσει στή βαθειά χαράδρα πού βρίσκεται ή σπηλιά του. Αυτός τόν είχε ειδοποιήσει, με ανθρώπινη λαλιά, πώς ή αγαπημένη του Ζάμπα κινδυνεύει. Κι' αυτός τώρα με παραγγέλματά του: “δεξιά, άριστερά, μπροστά, πίσω» τόν κατευθύνει στήν επίθεσι του στά έπαναστατημένα θείριά.

Και νά: Άφάνταστα έξαγριωμένος ό τυφλός Μπαχούρ άνεθοκατεβάζει με λύσσα και μανία τó τρομακικό του ρόπαλο. Κτυπάει, στά στραβά, όσα θείριά τυχαίνει νά βρεθούν μπροστά του. Άλλα σκοτώνει άμέσως. Άλλα τραυματίζει βαρειά!

Άπό τó στόμα τού μαύρου γίγαντα θγαίνουν άσπροι άφροί. Μοιάζει σάν μανιακός! Σάν λυσσασμένος!

— Τώρα μάλιστα!, κάνει ό Κακαράκ από τó κλαδι πού βρίσκεται. Γλυτώσαμε από τά δρνια και τά φίδια και θά τήν πάθουμε από τόν άράπαρο! “Α, όλα κι' όλα: έγώ δέν έχω καμμία δρεξι νά γίνω... μακαρίτης.

Άμέσως κάτι ψιθυρίζει σιγά σιγά τής Τσίχλ. Και οί δυο μαζί ξεγλυστράνε με τρόπο από τόν Ταρζάν και τή Ζάμπα. Έτσι πηδώντας από κλαδι σέ κλαδι κι' από δέντρο σέ δέντρο φθάνουν πάνω σχεδόν από τόν μανιασμένο Μπαχούρ. “Ο Παλιάτσος τής Ζούγκλας» τόν παρακολουθεί για λίγο πού σκορπίζει τόν δλεθρο στά θείριά. Τέλος φωνάζει στόν παπαγάλο του:

— Έσύ φταίς, Κουσκούς. Έσύ πού μάς κουβάλησες έδω αύτόν τόν μαύρο Δράκο! Θά σέ μαδούσα ζωντανό, φουκαρά μου. Μά έχε χάρι πού είναι ώρα για μάθημα. Παράτα τον λοιπόν και πέτα νά μαζέψης τούς... φοιητάς!

Υπάκουος ό παπαγάλος ξεφεύγει από τόν ώμο τού Μπαχούρ. Φτερουγίζει και χάνεται πίσω από τις πυκνές φυλλωσιές τών δέντρων.

“Ο Κακαράκ και ή χοντρο - Τσίχλ χάνονται κι' αύτοι πηδώντας σβέλτοι από κλαδι σέ κλαδι κι' από δέντρο σέ δέντρο...

“Ο τυφλός μαύρος γίγαντας συνεχίζει άκράττος τήν επίθεσι χωρίς νάχη “όδηγό» πια πάνω στόν ώμο του.

Και τά θείριά παραμερίζουν φοβισμένα στό θανατερό πέρασμά του. Κανένα τώρα δέν στέκεται νά τού αντίσταθῆ!...

“Ο Ταρζάν πάνω στά κλαδιά τής άγριοβελανιδιάς έκμεταλλεύεται τήν εύκαιρία πού τά θείριά βρίσκονται άπασχολημένα με τόν γιγαντώσιμο τρομακτικό άράπη. Και παρασύροντας τή Ζάμπα, ξεμακραίνουν, κι' αύτοι με μιá έναέρια πορεία από κλαδι σέ κλαδι κι' από δέντρο σέ δέντρο.

“Όταν κάποτε πηδούν κάτω στό έδαφος, δέν ακούνε πια παρά πολύ αδύναμα τά ούρλιαχτά τών θείριών. Και πιδ δυνατά τήν άγρια φωνή τού τυφλού Μπαχούρ πού άποζητάει τήν αγαπημένη του κοπέλλα:

— Ζάμπααααα!... Ζάμπααααα!...

.....

Σέ λίγο ό μαύρος γίγαντας βοηθημένος και από άμέτρητους φίλους του γορίλλες και χιμπατζήδες πού έχουν πάρει τó μέρος του, καταφέρνει νά διώξη τά θείριά, τά δρνια και τά φίδια από τήν περιοχή πού βρίσκεται ή σπηλιά τού Ταρζάν. Κι' έξακολουθώντας νά τά κυνηγάει, έξαφανίζεται μαζι τους κι' αύτός!

Ένώ ή δυνατή κι' άγρια σπαρακτική φωνή του κάνει ν' άντηχούν τά μακρυνά βουνά:

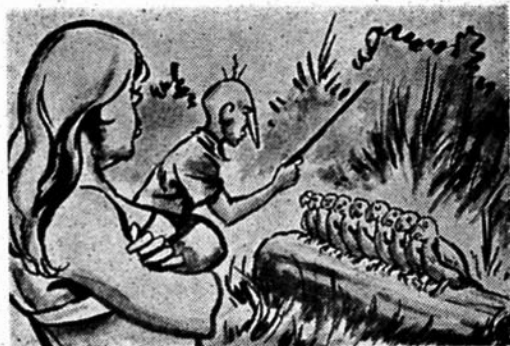
— Ζάμπααααα!... Ζάμπααααα!...

Τώρα νεκρική ήσυχία βασιλεύει στό μέρος πού, πριν λίγο, γίνονταν τó φοβερό μακελειό. Τó πεδίο τής μάχης είναι γεμάτο από πτώματα θείριών, δρνιων και φιδιών!...

Μά νά: Ξαφνικά τήν ήσυχία αύτή έρχονται νά ταράζουν άργά ανθρώπινα ποδοβολητά: “Ένα μεγάλο μπουλουκι από γεροδεμένους κι' ώπλισμένους μαύρους ίθαγενείς κατευθύνονται πρós τήν έρημη σπηλιά τού άρχοντα τής Ζούγκλας. Μπροστά τους προχωρεί περήφανος και καμαρωτός ένας νέος μελαχροινός άνδρας..

“Όμως σέ άρκετή απόστασι πίσω από τή συνοδεία αύτή, ακολουθεί άθάετος ένας άλλος άνδρας. Πιδ μεγαλόσωμος και γεροδεμένος από τόν πρώτον. Μέ μιá μαύρη μάσκα στό πρόσωπο.

“Ο άγνωστος αύτός δέν προχωρεί περή-

“Ο Κακαράκ έχει μαζέψει όλους τούς παπαγάλους πού είναι φίλοι τού Κουσκούς. Τους διδάσκει σοβαρός Κακαράκινα!

φανος και καμαρωτός. Μά με σκυμμένο κεφάλι, σκοτεινά μάτια, σφιγμένα δόντια και πιό σφιγμένες γροθιές!...

.....
 'Αλλ' ἄς ἀφήσουμε, γιά λίγο, τίς σπηριώδεις αὐτές ἐμφανίσεις. Κι' ἄς πετάξουμε, μέ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας, νά θροῦμε κάπου στή Ζούγκλα τοῦς δυό ξεκαρδιστικούς τύπους μας. Τόν Κακαράκ και τὴν Τοῖχλ.

Καί νάτοι: Σ' ἓνα μικρὸ ζέφωτο ἔχουν στήσι πραγματικὸ σχολεῖο!

Ἐνα σωρὸ μεγαλόσωμοι και πολύχρωμοι παπαγάλοι, τοποθετημένοι σὲ σειρές, κάτω, σάν μαθητὲς στὰ θρανία τους, παρακολουθοῦν μέ προσοχὴ τὸν «Παλπάτο» τῆς Ζούγκλας. Κρατάει μιὰ θέργα στὸ χέρι και τοῦς διδάσκει. Πλάι του βρίσκεται ὀρθὴ και ἡ «Χοντρή». Ἐχει πάρει κι' αὐτὴ τὸ βλοσυρὸ ὕφος δασκάλου. Μονάχα τὰ ... γυαλιὰ τῆς λείπουν. Ἄνάμεσα στοῦς μαθητὲς παπαγάλου βρίσκεται φυσικὰ και ὁ τετραπέρατος και φλύαρος Κουσοκός.

Σοβαρὸς λοιπὸν ὁ Κακαράκ, και κουνώντας ἀπειλητικὰ τὴ θέργα του, τοῦς διδάσκει. Μά γιὰ νά δώσῃ μεγαλύτερη σοβαρότητα στὸ θέμα του, μεταχειρίζεται τὴν καθαρεύουσα. Μόνο πού ἀπὸ τὰ χεῖλια του κυλάει γεμάτη ἀσυνταξίες και «μαργαριτάρια»:

— Σεβαστοὶ μαθηταὶ!... Παρὰ τὴν θλακώδη θλακείαν σας, ἐγὼ ὁ ἡλίθιος θλάξ ἐπιμένων νά σᾶς ἐκμάθω τὴν κακαράκινην διάλεκτον. Διὰ ταῦτα ἀκούσατε μετὰ προσεκτικῆς προσοχῆς τὴν μεθοδικὴν μέθοδον ὅπερ θὰ σᾶς ἀναπτύξω ἵνα ἀνοίξετε τὰ... στραβά σας!

Και συνεχίζοντας στὸν ἴδιο σοβαρὸ τόνου του, τοῦς ἐξηγεῖ:

— Πᾶσα λέξις ἀποτελεῖται ἐκ συλλαβικῶν συλλαβῶν: Παράδειγμα ἡ λέξις «Παπαγάλος». Αὕτη ἀποτελεῖται ἐκ τῶν τεισάρων συλλαβῶν: Πα — πα — γά — λος. Ἄν τώρα τὰς συλλαβὰς ταύτας τὰς προφέρωμεν προφορικῶς, οὐκί ἀρχεύοντες ἀπὸ τὴν πρώτῃν και τελευτῶντες εἰς τὴν τελευταίαν. Μά ἀρχεύοντες ἀπὸ τὴν τελευταίαν και τελευτῶντες εἰς τὴν πρώτῃν. Τότε ἡ λέξις παπαγάλος πῶς θ' ἀκουσθῆ;

— Λοογάπαπα!, διάζεται ν' ἀπαντήσῃ ἡ χοντρο - Τοῖχλ.

Ὁ Κακαράκ τὴν ἀγριοκυττάζει:

— Σκαμὸς, κουκλίτσα μου! Ἐοῦ εἶσαι φώκια, δὲν εἶσαι παπαγάλινα!

Ἡ «Χοντρή» κάνει νά σκῶσῃ τὴν παχουλή χερουκλα τῆς. Μά ὁ «Καθηγητῆς» τὴν προφθαίνει:

— Ἀπαγορεύονται αἱ «στράκαι» κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μαθήματος!

Και συνεχίζει μέ ὕφος κλητῆρος τοῦ Πανεπιστημίου:

— Γιὰ σῆκω ἐσοῦ, ἀχαίρευτε Κουσοκός.

— Παρώρων!

— Πέσο' μου, τετραπέρατε Μπουνταλά, πῶς λέγεταί κακαράκινα ἡ Τοῖχλ;

— «Κουκλίτσα», ἀποκρίνεται σοβαρὸς ὁ παπαγάλος του.

— Μπῶν μέ τρεῖς τόνους! μουρμουρίζει ὁ Κακαράκ.

Και λοξοκυττάζοντας τὴν ἀγαπημένη του «Χοντρή», ἐξηγεῖ:

— Καθὸτι ἡ... γλυκεῖα λέξις «Τοῖχλ» ἀποτελεῖται ἐκ μιᾶς μόνον συλλαβῆς. Ὅς ἐκ τούτου τόσον εἰς τὴν καθομιλουμένην ὅσον και κακαράκικῶς προφέρεται τὸ ἴδιο: Τοῖχλ. Ἄντιλαμβάνεσθε, θλάκες;

Ἄμέσως σκῶνει στὸ μάθημα ἓναν ἄλλο παπαγάλο:

— Πέσο' μου ἐσοῦ, Καμπουρομύτη: Πῶς θὰ πούμε εἰς τὴν κακαράκινην διάλεκτον τ' ὄνομα Γιάννης Παπαδόπουλος;

— Νησιάν Λοσπουδόπαπα!

— Μπράβο! Δέκα μέ τόνο! Πέσο' μου ἐσοῦ τώρα, Στραβολαίμη: Πῶς θὰ πούμε κακαράκινα «Ἐκ Καλαμάτας»;

— Ἐκ Τασμάλακα!

— Μπράβο! Δέκα μέ δύο τόνους. Καί τώρα ἐσοῦ, Κουσοουλιάρη: Πῶς θὰ πούμε : «Πτυχιούχος τῆς Κακαράκικῆς»;

— Χοσοῦχιπτου τῆς Κήσκικακα!

— Μπράβο! Δέκα μέ τρεῖς τόνους και μιὰ... ὑπογεγραμμένη!

Ἐτσι, τελειώνοντας τὸ μάθημα, μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος:

— Ἐλπίζω τώρα πῶς θὰ μπορέσετε νά συμπληρώσετε τίς κακαράκικες ταυτότητες πού θὰ σᾶς μοιράσω τὴν ἐρχόμενη Τρίτη!

Και ἀποχαιρετᾶει τοῦς μαθητὰς του παπαγάλου, σπὴν κακαράκινη:

— Σασγειὰ και λήκα Σιμωντάα!

Τὸ φάντασμα τῆς Σὺμφορᾶς

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε σπὴν περιοχὴ πού βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Τὸ μπουλούκι τῶν ὠπλισμένων μαύρων ἰθαγενῶν εἶναι ἡ τιμπικὴ φρουρὰ πού ὁ μάγος Χαροῦν ἔστειλε νά συνοδέψῃ τὸν καινούριο «Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας» σπὴ σπηλιά του. Καί ὁ μελαχροινὸς ἄνδρας πού προηγείται γιὰ νά ἐγκατασταθῆ στὸ θρόνο τοῦ Ταρζάν: δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν καταχθόνιο και ἀπαίσιο Ροῦγκο!

Ἄλλὰ ποιὸς νά εἶναι ἄραγε ὁ μυστηριώδης μασκοφόρος μέ τὰ σκοτεινὰ μάτια και

τις σφιγμένες γροθιές που παρακολουθεί όλους αυτούς άθээτος;

“Όμως καλύτερα να πάρουμε τα γεγόνατά με τη σειρά τους:

Και νά: ‘Ο Ρούγκο φθάνει τέλος, μαζί με τους ώπλισμένους άραπάδες στη σπηλιά του Ταρζάν. Έγκαθίσταται σ’ αυτήν σαν άρχοντας της άπέραντης, παρθένας κι’ άγριας, Ζούγκλας!

Σε λίγο φθάνει και ο μάγος Χαρούν. Του φοράει ένα χρυσό σήμα στο κεφάλι, μουρμουρίζοντας παράξενα μαγικά λόγια...

— Τώρα έσύ είσαι ο παντοδύναμος Βασιλιάς μας!, του λέει, φιλώντας τον στο μέτωπο. Φρόντισε να είσαι καλός και να κυβερνήσης δίκαια τους λαούς της Ζούγκλας. Και μην ξεχνάς πως μονάχα τρεις ημέρες θα καθήσης σ’ αυτό τον δοξασμένο θρόνο. Τα μεσάνυχτα της τρίτης ημέρας θα στείλω το «Συνεταίρο» μου να πάρη την ψυχή σου! “Ετσι δέν συμφωνήσαμε, άρχοντα Ρούγκο;

— Ναι, βέβαια!, κάνει συλλογισμένος ο άρπαγας του θρόνου του Ταρζάν.

Ένώ τα μάτια του σκοτεινιάζουν παράξενα. Σάν φθινοπωριάτικος ούρανός λίγο πριν ξεσπάση ή μπόρα!...

‘Ο Μάγος ξεκινάει τώρα για να ξαναγύριση στη σπηλιά του.

— Στο καλό, Χαρούν! του κάνει ο Ρούγκο. Και ποτέ δέν θα ξεχάσω πως χάρι σ’ έσένα είμαι αυτή τη στιγμή ο άρχοντας της Ζούγκλας. “Η εύγνωμοσύνη που νοιώθω γι’ αυτό δέν θα σήση ποτέ από την καρδιά και την ψυχή μου!

Μά, σαν ο σκελετωμένος γερο Μάγος άπομακρύνεται, ο καινούριος βασιλιάς της Ζούγκλας παρατάει τη φρουρά των ώπλισμένων άραπάδων έξω από τη σπηλιά. Κι’ αυτός, ξεγλυστρώντας με τρόπο, παρακολουθεί τον Χαρούν φροντίζοντας να μη φαίνεται και να μην κάνουν τα πόδια του τον παραμικρό θόρυβο.

“Ετσι προχωρούν αρκετά ο ένας πίσω από τον άλλον. Μέχρι που ο κακούργος βρίσκει το κατάλληλο σημείο για να δράση. Και με μερικά γρήγορα πηδήματα φθάνει κοντά στο Μάγο. Τόν άρπάζει, και με τις δυο παλάμες του, από το λαιμό. Τόν σφίγγει με λύσσα και μανία μουγκρίζοντας:

— Θα σε πνίξω, μαύρο σκυλί! “Ετσι δέν θα μπορέσης τα μεσάνυχτα της τρίτης μέρας να στείλης το Σατανά να πάρη την ψυχή μου!

Μά νά: Την ίδια στιγμή κάτι πλαϊνά χαμόκλαδα άνασαλεύουν. Και ο μυστηριώδης άγνωστος με τη μάσκα ξεπετάγεται. Μ’ ένα υπεράνθρωπο πάδημα φθάνει κοντά στον κακούργο που πνίγει τον γέροντα Μάγο. Με μιá τρομακτική γροθιά τάν σω-

ριάζει κάτω μισοαναίσθητο.

Άμέσως άρπάζει στα μπράτσα του τον Χαρούν. Προσπαθεί να τον συνεφέρη. Μά γρήγορα διαπιστώνει πως είναι άργά. ‘Ο άμοιρος μάγος της Ζούγκλας έχει πιά ξεψυχίσει.

‘Ο “Άγνωστος αφήνει το άψυχο κουφάρι του να σωριαστή κάτω. “Υστερα συνεφέρνει, με δυο χαστούκια, τον Ρούγκο. Τόν άνασπώνει. Τόν σπίνει όρθό.

— Κακούργε!, μουγγρίζει. “Ηρθε ή ώρα να ξεράσης κι’ έσύ τη βρωμερή ψυχή σου!

Ταυτόχρονα τραβάει από τη λαθή το μαχαίρι που κρέμεται στη ζώνη του Ρούγκο. Έτοιμάζεται να τον τιμωρήση όπως του άζει:

— Βοήθειααα!, φωνάζει ο καινούργιος άρχοντας της Ζούγκλας.

Και με μιá ταυτόχρονη κλωτσιά κάνει να ξεφύγη από το χέρι του άντιπάλου του το φονικό όπλο.

‘Ο μυστηριώδης άνθρωπος νοιώθει τώρα το δεξιό του χέρι παράλυτο από τη δυνατή κλωτσιά που είχε δεχτή στον καρπό του. Άμύνεται μονάχα με το άριστερό τώρα στις επιθέσεις του Ρούγκο που έξακολουθεί να ξεφωνίζει:

— Βοήθειαααα! Βοήθειαααα!

Και νά: Πριν περάσουν λίγες στιγμές γρήγορο ποδοβολητό άνθρώπων άκούγεται να πλησιάζη. Είναι οι μαύροι πολεμιστές που είχαν μείνει έξω από τη σπηλιά του Ταρζάν. “Ερχονται να βοηθήσουν και να σώσουν τον καινούργιο βασιλιά τους.

‘Ο Μασκοφόρος καταλαβαίνει πως με το ένα μονάχα γερό χέρι, δέν θα τή θγάλη πέρα μαζί του. Και τινάζοντας, με τ’ άριστερό, μιá τελευταία γροθιά στο πρόσωπο του κακούργου, το βάζει στα πόδια. Πριν προλάβουν να φθάσουν εκεί οι άραπάδες, αυτός έχει γίνει άφαντος μέσα στην πυκνή κι’ άγρια βλάστηση της περιοχής...

.....

‘Ο μάγος Χαρούν δέν ζή πιά για να στείλη να πάρη την ψυχή του καινούργιου άρ-

Δ ι ά θ α ζ ε

- Τα καλύτερα περιοδικά περιπετιών

Μικρός ΗΡΩΣ
(Ίστορίες από την Κατοχή)

ΖΟΥΓΚΛΑ
(Οι γνήσιες περιπέτειες του ΤΑΡΖΑΝ)

χοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἔτσι ὁ Ροῦγκο, αἰγούρος πάνω στὸ θρόνο ὅπου κατάφερε ν' ἀνέβη, μετατρέπεται σ' ἓναν σκληρὸ κι' ἀπαίσιο τύραννο!

Ζώνει τὴ σπηλιά πού εἶχε ἀποκτήσει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μάγου.

Ὁ Ταρζάν κάνει φοβερὲς ἐπιθέσεις γιὰ νὰ σπάσῃ τὸν κλοιὸ τῶν φρουρῶν καὶ νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά του. Νὰ κτυπηθῆ ἀντρίκια μὲ τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου του.

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει...

Ἔτσι περνάει ἡ πρώτη μέρα τῆς βασιλείας τοῦ Ροῦγκο. Ἔστερα ἡ δεύτερη καὶ τέλος ἡ τρίτη...

Καὶ νά: Τὰ μεσάνυχτα τῆς τρίτης ἡμέρας ἡ Ζούγκλα ἀναστατώνεται!

Ἔνα τρομακτικὸ φάντασμα, μὲ ἄσπρη κουκούλα καὶ ράσο, παρουσιάζεται πάνω σ' ἓνα ἀτίθασο μαῦρο ἄλογο. Διασχίζει καλπάζοντας τὴν ἄγρια περιοχὴ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά πού ἔχει ἐγκατασταθῆ ὁ καινούργιος ἄρχοντας Ροῦγκο...

Οἱ φρουροὶ πού εἶναι σκορπισμένοι γύρω, ἀντικρῶντας τὸν μακάβριο καθαλλάρη, πετάνε τὰ ὄπλα τους. Τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σωθοῦν.

Ἔτσι, τὸ «φάντασμα τῆς Συμφορᾶς» φθάνει ἀνεμπόδιστο στὴ σπηλιά. Ξεπεξεύει στ' ἀνοιγμά της. Μπαίνει μέσα.

— Ἦρθα, Ροῦγκο!, φωνάζει στὸν κακούργο, μὲ τὴ βαθεῖα κι' ὑπόκωφη φωνή του. Ἦρθα νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότης:

Γενικαὶ Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΣΕ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ:

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη καὶ μέσα στὸ 8ο τεῦχος τῆς ΖΟΥΓΚΛΑΣ — ΤΑΡΖΑΝ» πού ἔχει τὸν τίτλο:

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

θὰ βρῆ ὁ κάθε ἀναγνώστης μας καὶ μιὰ ὁμορφὴ

Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α

πού θὰ πρέπει νὰ γράψῃ σ' αὐτὴ τὸ ὀνοματεπώνυμο καὶ τ' ἄλλα του στοιχεῖα στὴν ΚΑΚΑΡΑΚΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟ

Οἱ ταυτότητες θὰ δίνουν στοὺς κατόχους τους τὸ δικαίωμα νὰ θεωροῦνται μέλη τῆς «Λέσχης τῆς Ζούγκλας».

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ συναρπαστικὲς περιπέτειες Ζούγκλας πού ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κανένας δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ 8ο τεῦχος τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» καὶ χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἱστορικὴ ταυτότητα τοῦ πτυχιούχου τῆς

ΚΑΚΑΡΑΚΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ὅποιος χάσῃ τὸ 8ο τεῦχος πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη, θὰ χάσῃ γιὰ πάντα καὶ τὴν ταυτότητά του. Καὶ χίλιες δραχμὲς ἀν πληρῶσῃ μετὰ, δὲν θὰ μπορῆ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ τέτοια ταυτότητα! Ὅσοι ξέρουν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γράφουν Κακαρακικά, πρέπει ν' ἀποκτήσουν καὶ τὴν ταυτότητά τους.

ΘΑ ΤΟΥΣ ΧΡΕΙΑΣΤΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΣΥΝΤΟΜΩΣ

Τὸ Σπίτι πού χάνεται

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

ἐξωτερική ἐπιφάνεια τῶν τοίχων. Καί τότε ὅλα ἔγιναν σιωπηλά, σὲ τρομαχτικὸ βαθμὸ σιωπηλά.

Τὸ σπίτι ἦταν τώρα ἐντελῶς ἀθόρυβο. Τριγύρω τους βασίλευε μίαν νεκρική σιωπή, ἡ σιωπή τῶν θυῶν τῆς θάλασσας — σκέφτηκε ὁ Τζόκ.

Ὁ Μάξ ἀναψε τὸ ηλεκτρικὸ του φαναράκι. Ἦταν μίαν παρηγοριά νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ φωτεινὸ δάχτυλο, καθὼς ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου. Βρῆκαν ἕνα φορητὸ φανάρι. Ὅταν τ' ἀναψαν εἶδαν πῶς οἱ τοίχοι ἦσαν ἀκόμα στεγνοί. Αὐτὸ τους ἔδωσε θάρρος.

— Κρατήστε τὴν ψυχραιμία σας, παιδιά, εἶπε ὁ Μάξ κοιτάζοντας τὸν διαπεραστικὰ. Μπορεῖ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα, δὲν πρόκειται ὁμῶς νὰ πνιγούμε.

— Μά, εἴμαστε στὸ βαθὺ τῆς λίμνης, Μάξ!

— Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Μάξ παίρνοντας τὸ παλιὸ του ζίγουρο καὶ κάπως ὑπεροπτικὸ ὕφος. Καὶ αὐτὸ δὲν ἔγινε τυχαία. Αὐτὸ τὸ τεσσαρακοστὸ πρῶτο σπίτι, τὸ Φαντασμα 41, ἔχει τροχοῦς καὶ ἔκτος ἀπ' αὐτὸ, εἶναι καί... ἀμφίβιο!

— Τί λές! φώναξε ὁ Ρόμπ. Καὶ πῶς τὸ κατὰλαβες;

— Μὲ τὴν ἀπύλη λογική, ἀγαπητέ μου καὶ τὴν πορατήρησι. Θυιάσαι πού σὰς εἶπα νὰ ρηθῆς ἐδῶ στὸς Βυδρόλακκους καὶ νὰ κάνετε ψαράκια στὰ νερά μὲ δότσολα;

— Μὰ ἤρθαμε Μάξ, καί... εἶπε ὁ Ρόμπ καὶ θυμήθηκε τὸν μεταλλικὸ ἦχο, πού εἶχαν ἀκούσει.

— Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Μάξ, σὰν νὰ εἶνε ἀκούσει τὸ τέλος τῆς φράσεως τοῦ Ρόμπ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἤξερα πῶς μιά ἀπὸ τίς πέτρες θὰ χτυποῦσε πάνω στὸν μεταλλικὸ ἐξαεριστήρα, τὸν ἐξαεριστήρα αὐτοῦ τοῦ ἀμφιβίου. Βλέπετε μέσα στὴ λίμνη ὑπάρχουν ράγιες, σιδηροδρομικὲς ράγιες. Τὸ ἀμφίβιο πατάει στὶς ράγιες καὶ γλιστρά κάτω ἀπ' τὸ νερό. Ὁ ἕνας τοῖχος κάνει ἐπασφὴ μὲ τὸν τοῖχο τοῦ κελλαριοῦ. Καὶ ἡ τρύπα, πού ἔμπαζε τὸ ἀεράκι, πρὶν πέσουμε στὰ νερά ἐφαρμόζει στὸν μεταλλικὸ ἐξαεριστήρα.

Καθὼς ἀκόμα μιλοῦσε ὁ Μάξ, τὸ φῶς ἀνάψε καὶ πάλι.

— Τί... τί θὰ κάνουμε Μάξ, ρώτησε ὁ Στάν. Ἀσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ ἀσχημα.

— Θὰ πεινάσουμε φίλε μου, θὰ πεινάσουμε πολὺ! ἀπάντησε ὁ Μάξ. Ἀς δούμε τί ὑπάρχει στὸ ψυγεῖο.

Βρῆκαν ἐκεῖ κρῦο κοτόπουλο, γάλα καὶ φρυγανιές. Ἦταν καταπληκτικὸ πόσο καλύτερα αἰσθάνονταν καὶ πόσο πιὸ αισιόδοξοι ἔγιναν, ἀμέσως μόλις χόρτασαν!

Ἄκουσο, ξαφνικά ἕνα ἦχο πού γινόταν πιὸ κοθαρὸς κάθε στιγμή.

— Ἀκούστε, εἶπε ὁ Ρόμπ. Τί εἶχαν αὐτό;

Ὁ ἦχος φαίνονταν νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ ψυγεῖο.

— Ἴσως, συνέχισε ὁ Ρόμπ, ἡ πόρτα νὰ δρίσκειται πίσω ἀπ' τὸ ψυγεῖο, ἴσως...

Κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ ψυγείου. Ἀμέσως ἕνας ξαφνικὸς θῆχος τὸν ἔπιασε καὶ ξανάκλεισε μ' ὀρμή. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε νεκρικὰ χλωμό.

Τότε ὁ Τζόκ εἶδε πῶς κι' Μάξ, ὁ φύρσιμος κι' ἀτάραχος Μάξ, ἔβηκε μὲ μίαν ἐκφρασι ἀγωνίας στὸ πρόσωπό του. Ἐνοιωσε κι' ὁ ἴδιος κάτι νὰ τὸν σφίγγε στὸ λαιμὸ.

— Ἀμωνία! εἶπε νιχτιὰ ὁ Μάξ. Καπνοί... ἀμωνία... ἴσως... τυχαίον... ἴσως... ἐπιτηδερ... Τὸ ψυγεῖο... καίγεται.

Ὁ Τζόκ ἔνοιωσε ἕνα ἴσως νὰ κατεβραῖνη τὴν στουδνδικὴ του στήλη. Ἦξερε ἀπ' τὸ σχολεῖο πῶς ἡ ἀμωνία ἔπαινε ἐπικίνδυνη. Πιλλοὶ εἶχαν πεθάνει ἀπὸ ἀμωνία μέσα σὲ πέντε λεπτά!

— Ρόμπ! φώναξε ὁ Μάξ ἀνέμεσα σὲ βηξίματα. Χτύπα SOS... πάνω στὸν ἐξαεριστήρα... πῶς ἐκεῖ... στὸν ἐξαεριστήρα... Χτύπα... SOS... κοττοῖ... γρήγορα... Ὅπου νὰ εἶναι θὰ ἔρθῃ βοήθεια... δρίσκονται στὸ... δρόμο!

Βῆχοντας ὁ Ρόμπ ἀνέθηκε στὴ μίαν καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ στέλνῃ τὸ σημά τοῦ κινδύνου. Ὁ Τζόκ, καθὼς ἀγωνιζόταν νὰ πάρῃ ἀνάσα, σκεφτό-

ταν μὲ ἀπορία πῶς ἤξερε ὁ Μάξ πῶς κάποια βοήθεια θρίσκονταν στὸ δρόμο. Θέλησε νὰ ρωτήσῃ, μὰ ἕνα σκοτάδι ἀπλώθηκε μπροστά του καὶ ἔπαψε νὰ αἰσθάνεται...

ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Μία φωνὴ γνωστή, ἀκαθόριστη γνωστή, εἶπε:

— Κάποιος ἔρχεται. Καλύτερα νὰ κρυφτοῦμαι.

— Μά... μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀφήσῃ; Εἶναι καλὰ τώρα; εἶπε μίαν ἄλλη φωνή.

— Ναι, ἀκούστηκε μίαν ἄλλη φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ συνταγματάρχη Οὐνιακ, σκέφτηκε ὁ Τζόκ. Ἡ Γκουέν κι' ἐγὼ θὰ μένουμε. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὰς συμβῇ, ἐμὰς.

Ὁ Τζόκ αἰσθανόταν, σάμπως νὰ εἶχε θαρίδια στὰ μάτια του, μὰ τέλος κατώρθωσε νὰ τ' ἀνοίξῃ. Ἡ Γκουέν ἦταν σκυμμένη ἐπάνω του.

— Ὁ Τζόκ! Εἶσαι καλὰ τώρα. Προσπάθησε νὰ σηκωθῆς.

— Βάλτους μέσα. Κάποιος ἔρχεται, εἶπε ὁ συνταγματάρχη Οὐνιακ.

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Γκουέν, ὁ Τζόκ σηκώθηκε στὰ πόδια του κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ. Μπήκαν στὸ γραφεῖο καὶ κάθησε στὸν ντιβάνι.

— Χαίρομαι πού εἶσαι καλὰ πάλι, Τζόκ, εἶπε ὁ Μάξ, πού θρίσκονταν κιόλας στὸ γραφεῖο. Παραλίγο νὰ τὴν πάθουμε.

Κοντὰ στὸ τζάκι ὁ Τζόκ εἶδε τὸν Ρόμπ καὶ τὸν Στάν. Κάποιος ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὴ φωτιά. Ἦταν ὁ Πῆ - Γουή μ' ἕνα μακρὸ κινεζικὸ πουκάμισο καὶ μαῦρο παντελόνι. Ὄστε ὁ Πῆ Γουή ἦταν ὁ Κινέζος, πού εἶχαν δῆ ἐκεῖνο τὸ δράβυ στὸ γραφεῖο, μὲ τὸ φωτισμένο ρολοῖ! Σκέφτηκε ἔπειτα τὴ μητέρα του Πῆ - Γουή! Ἐνοιωσε συμπόνια γιὰ τὴ δυστυχισμένη, αὐτὴ μητέρα Ἐνοιωσε οἰκτο γιὰ τὴ Γκουέν. Αὐτὴ κι' ὁ πατέρας της ἦταν λοιπὸν, ἀνακατεμένοι στὴν ὑπόθεσι τῶν πλαστῶν δελτίων!

Κοίταξε γύρω του. Μόνο ἡ Φλοραμαίη ἔλειπε. Ἐνοιωσε ἀνακούφισι. Ἴσως νὰ μὴν ἀνῆκε στὴ συμμορία.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε μίαν καινούργια φωνὴ ἀπ' τὴν πόρτα, μίαν διαπεραστικὴ ἔντονη φωνὴ κι' ὁ Μάξ ἀναπήδησε.

— Μὴν κουνῆθῃ κανεὶς σας, γιατί θὰ ρίξω!

Ὁ Τζόκ εἶδε μὲ κατάπληξι τὸ Σάντ, τὸ μπαλκονοῦ, μ' ἕνα τουφέκι στὸ χερί! Καὶ πίσω του στεκόταν ὁ κ. Τίμς, μὲ ἐκπληκτο καὶ στενωχωρημένο ὕφος κρατώντας κι' αὐτὸς ἕνα τουφέκι. Ὁ Μάξ μευρούρισε:

— Ἐπὶ τέλους ἦρθε ἡ βοήθεια.

Ὄστε αὐτὸ λοιπὸν — σκέφτηκε ὁ Τζόκ — κανόνισε ὁ Μάξ μὲ τὸν Σάντ, ὅταν τὸν σταμάτησε στὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πῆ - Γουή!

Ὁ συνταγματάρχη Οὐνιακ φαίνονταν μανιασμένος. Κύτταξε καλὰ — καλὰ τοὺς δυὸ νεοφερμένους, ἀπὸ τὴν καρέκλα του κοντὰ στὴ φωτιά, μὰ δὲν προσπάθησε νὰ κινηθῇ.

— Κατέβασε αὐτὸ τὸ τουφέκι, Σάντ. Μὴ γίνεσαι βλάκας, εἶπε.

— Δὲ γίνομαι βλάκας, συνταγματάρχα, θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα.

— Ὄ, Θεέ μου! εἶπε ὁ συνταγματάρχη μὲ φωνή, πού ἔδειχνε περισσότερη στενωχώρια παρὰ φόβο.

— Τώρα προσέξτε σ' αὐτὰ, πού θὰ πῶ, εἶπε ὁ Σάντ γυρίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὴν κἀννη τοῦ τουφεκιοῦ του. Ἐθῶ νὰ μάθω τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι. Ὑπήρχαν ἄλλοι δυὸ μαζί σας, ὅταν σὰς εἶδα ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό μου.

Μὰ ὁ συνταγματάρχη δὲ φάνηκε παραγμένος.

— Πολὺ καλὰ, Σάντ. Ψάξε. Δὲ θὰ ῥηθε κανένας. Νομίζω ὁμῶς ὅτι καμμιά φορὰ τὴ νύχτα κάνει κανεὶς λάθος.

— Δὲ γοιιάζεται νὰ μοὺ κάνετε ὑποδείξεις, συνταγματάρχα! Εἶπε ψυχρὰ ὁ Σάντ. Μπορεῖ νὰ ἦσαν ἀπλὸς λοχίας στὸ στρατό, μὰ ἐγὼ μάθει τοῦ κόσμου τὰ πράγματα κεῶνοντας τοὺς σπάγγους μου! Βλέπετε, συνταγματάρχα, ὁ ἀνηψιὸς τῆς γουσιακας μου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πού πληρώνετε γιὰ νὰ δουλεύουν ἐδῶ γιὰ λογαριασμὸ σας. Ὑποψιαζόταν πῶς κάτι κακὸ γινόταν ἐδῶ καὶ μοὺ τῶπε. Ξέρω ὅλα τὰ μυστικὰ κρησφύγετά σας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΩΡΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TARZAN

